

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ὦ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἣν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ς΄ 20-21)

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ • ΙΟΥΛΙΟΣ – ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2006 • ΤΕΥΧΟΣ 49

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οἱ εὐκαιρίες τοῦ καλοκαιριοῦ	σελ. 1
Ἡ Ὁρθόδοξος Ἱεραποστολή	σελ. 2
Ἐπικίνδυνες ψυχολογίες καὶ στὸν χῶρο τοῦ σχολείου;	σελ. 7
Ἡ νέα Μέση Ἀνατολή	σελ. 14
Ὁρθοδοξία καὶ Ἑλληνισμὸς στὸν Λίβανο.....	σελ. 16
Ἐπιστολές Ἀναγνωστῶν.....	σελ. 17
Βιβλιοπαρουσίαση	σελ. 18
Εἰδήσεις καὶ σχόλια	σελ. 19

ΟΙ ΕΥΚΑΙΡΙΕΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Τὸ καλοκαίρι μὲ τίς συνακόλουθες διακοπές χαρακτηρίζεται πάντοτε ἀπὸ μιὰ χαλάρωση καὶ μείωση τῆς ἐγρηγόρευσης.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ τὸ διαλέγουν αὐτοὶ ποὺ θέλουν νὰ περάσουν χωρὶς δημοσιότητα, ἀντιδράσεις καὶ διαμαρτυρίες κάποια νομοθετικά καὶ ἄλλα μέτρα.

Αὐτὸ εἶδαμε νὰ γίνεται καὶ φέτος. Ὑπουργικὴ ἀπόφαση ὑπεγράφη τὸν Ἰούλιο γιὰ διδασκαλία τῆς τουρκικῆς γλώσσας στὰ Γυμνάσια (μετὰ τίς διαμαρτυρίες, θὰ περιορισθεῖ «πιλοτικά» στὴ Θράκη καὶ ἀργότερα βλέπουμε...).

Τὸν ἴδιο μῆνα εἶχαμε ἀπόφαση τοῦ ἴδιου ὑπουργείου (Ἄ-Παιδείας) μὲ τὴν ὁποία ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος ἱερῶν στὸ σχολεῖα γιὰ ἐξο-

μολόγηση ὅσων μαθητῶν θὰ τὸ ἐπιθυμοῦσαν.

Θερινὴ περίοδο (25 Ἰουλίου) ἀνακοινώθηκε ἀπὸ τὴν κυβέρνηση καὶ ἡ τελικὴ ἀπόφασή της γιὰ ἀνέγερση τοῦ πολυσυζητημένου τζαμιοῦ στὸν Βοτανικὸ κήπο, ὄχι μακριὰ ἀπὸ τὸ ἀθηναϊκὸ κέντρο.

Ἀπὸ τὸ φθινόπωρο ἀλλάζουν σχεδὸν τριάντα βιβλία στὸ Δημοτικὸ καὶ ἄλλα τόσα στὸ Γυμνάσιο (δηλαδὴ σχεδὸν ὅλα). Τὰ νέα βιβλία ἔχουν σαφῶς «ἐκσυγχρονιστικὸ» προσανατολισμὸ, δηλαδὴ στοχεύουν στὴν ἀποδοχὴ ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν τοῦ πολυπολιτισμικοῦ καὶ γενικότερα νεοταξικοῦ μοντέλου σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς.

Παράλληλα, ἐξ ἀφορμῆς τῆς γνωστῆς ὑπο-

θέσεως Ἐλεξ στή Βέροια, μεθοδεύεται οὐσιαστικά ἡ εἰσαγωγή τοῦ νεοεποχίτικου διαλογισμοῦ στή σχολεῖα, γιά νά ἀντιμετωπισθεῖ –ὑποτίθεται– ἡ ἐπιθετικότητα τῶν μαθητῶν (βλ. σχετικό ἄρθρο *Παρακαταθήκης*, σ. 7 κ.έ.).

Καλοκαίρι διάλεξαν καί οἱ ἰσραηλινοί γιά νά ἀρχίσουν τήν ἐφαρμογή τοῦ σχεδίου γιά μία «Νέα Μέση Ἀνατολή», βομβαρδίζοντας ἀνηλεῶς τόν Λίβανο ἐπί ἓνα μήνα, μέ τίς «μεγάλες δυνάμεις» νά κάνουν ὑποκριτικά πῶς δέν βλέπουν καί δέν ἀκοῦν (βλ. ἄρθρο στή σ. 14 κ.έ.).

Ἀπό τή μία πλευρά λοιπόν ὁ ὀρυμαγδός τῶν ψυχοπλακωτικῶν αὐτῶν νέων δεδομένων.

Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, βέβαια, ἔχουμε –εὐτυχῶς– τό ἑλληνικό καλοκαίρι μέ τό πλῆθος τῶν ἑορτῶν καί πανηγύρεων, καί ἰδιαίτερα τόν Αὐγουστο, μήνα τῆς θεολογικωτάτης Μεταμορφώσεως καί κυρίως μήνα τῆς Παναγίας, μέ τήν Κοίμηση τοῦ Θεοτόκου, πού ὁ εὐλαδής –παρά τό συστηματικό γκρέμισμα– λαός μας ἐξακολουθεῖ νά ἑορτάζει μέ υἱικό σεβασμό καί ἀγάπη στό πρόσωπό Της.

Αὐτά τά δεύτερα μᾶς ἀναψύχουν πνευματικά καί ἔτσι σηκώνουμε –χάριτι Θεοῦ– καί τόν «καύσωνα» τῆς ἐπικαιρότητος.

Καλή ἀνάγνωση!

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ ΣΕ ΔΙΑΘΡΗΣΚΕΙΑΚΟ ΚΑΙ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ*

τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Πηλουσίου κ. Παντελεήμονος
(Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας)

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἱεραποστολή θά μπορούσε νά χαρακτηριθεῖ ὡς μία συνεχῆ πορεία. Εἶναι μία πορεία πρὸς πραγμάτωση τῆς συνάντησης τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό, τοῦ ἁμαρτωλοῦ μέ τόν ἀπόλυτο Ἅγιο. Ἡ συνάντηση αὐτή πραγματοποιεῖται σ' ὅλη τήν διάστασή της μέσα στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία πού εἶναι καί τό μοναδικό Σῶμα τοῦ Θεανθρώπου. Ὁ χῶρος ὅμως μέσα στόν ὁποῖο δραστηριοποιεῖται εἶναι ἓνας χῶρος καθαρά διαθρησκειακός καί διαχριστιανικός.

Ὁ εὐαγγελισμός τῶν Ἐθνῶν ἀποτελεῖ τό κυρίως ἔργο τῆς Ὁρθόδοξης Ἱεραποστολῆς καί ἀνάγεται στή λόγια τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ: «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύμα-

τος, διδάσκοντες αὐτούς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν»¹.

Αὐτή τήν παραγγελία κλήθηκε ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀπό τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς νά ὑλοποιήσει πρωταρχικά μέσα σ' ἓνα διαθρησκειακό καί κατόπιν σ' ἓνα διαχριστιανικό περιβάλλον. Οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι, κληρικοί καί λαϊκοί, ζώντας ἀνάμεσα σέ τόσες διαφορετικές παραδοσιακές θρησκείες καί ἑτεροδόξες Χριστιανικές Ὁμολογίες καλοῦνται νά δώσουν τήν μαρτυρία τῆς Ὁρθόδοξης Χριστιανικῆς Πίστεως ὄχι μόνον μέ λόγια, ἀλλά πρωτίστως μέ ἔργα, μέ τήν καλή καί παραδειγματική χριστιανική τους ζωή καί πολιτεία.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι τό ζωοποιό Σῶμα τοῦ Σωτῆρα πού χαρίζει ζωή καί ἅγια-

* Παρουσιάσθηκε ὡς εἰσήγηση στό Διορθόδοξο Θεολογικό Συνέδριο τῆς Θεσσαλονίκης περί Οἰκουμενισμοῦ (Σεπτέμβριος 2004)

1. *Ματθ.* 28, 19.

σμό σ' ἐκείνον πού πιστεύει καί ὁμολογεῖ τόν Ἰησοῦν Χριστόν ὡς τόν Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἓνα κοινωνικό, πολιτιστικό ἢ ἱστορικό ἴδρυμα. Δέν εἶναι ὅπως οἱ διάφοροι κοσμικοί θεσμοί. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ὁ ἀνεπανάληπτος καί μοναδικός χώρος τῆς «κοινωνίας» τοῦ Θεοῦ μέ τόν ἄνθρωπο, μέσα στόν ὁποῖον πραγματοποιεῖται ἡ θέωση τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς Καινῆς Διαθήκης, πού διατήρησε τήν γνήσια διδασκαλία τοῦ Κυρίου καί τήν ζωσα Ἀποστολική Παράδοση. Εἶναι ἡ «οἰκουμενική» Ἐκκλησία πού ἔχει τήν δυνατότητα νά γίνεи ἀποδεκτὴ ἀπ' ὅλη τήν οἰκουμένη, ἀπ' ὅλους τούς λαούς τῆς γῆς, ἄσχετα ἀπό τό χρώμα δέρματος, τή γλώσσα ἢ τήν ἐθνικότητα.

Ἦς Σῶμα Χριστοῦ, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ὁ «στῦλος καί φύλαξ τῆς Ἀληθείας»², καθόσον ὁ Κύριος εἶναι ἡ μόνη Ἀλήθεια³, πού αὐτοαποκαλύπτεται στόν κόσμο, γιά νά φανερώσει στόν ἄνθρωπο τήν ἀληθινή θεογνωσία καί ὁ Ὅποιος μένει μέσα στήν Ἐκκλησία Του μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων⁴. Οἱ εἰδωλόλατρες, οἱ ἄπιστοι, οἱ αἵρετικοί καί οἱ σχισματικοί δέν ἔχουν θέση μέσα σ' αὐτό τό Σῶμα, παρὰ μόνον, ἐάν μετανοήσουν καί ἐπιστρέψουν ἀπό τήν πλάνη τους.

Ὅπως ὁ Κύριος ἀναζήτησε τό πλανεμένο πρόβατο, ἔτσι καί ἡ Ἐκκλησία Του διά μέσου τῶν ἱεραποστόλων ἀναζητεῖ νά ἐπιστρέψει τόν ἄνθρωπο ἀπό τίς πλάνες τῆς πολυθεΐας. Ὁ ἱεραπόστολος ἐνσαρκώνει τό ἔργο τοῦ Καλοῦ Ποιμένου Χριστοῦ. Γίνεται τό «φῶς» γιά ἐκείνους πού ζοῦν μέσα στό σκοτάδι τῆς ἀγνωσίας καί μακριά ἀπό τήν σωστική Χάρι τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θεός θέλει ὅλους τούς ἀνθρώπους νά σωθοῦν. Διότι «οὕτω γάρ ἠγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον, ὥστε τόν Υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μή ἀπόληται, ἀλλ' ἔξῃ ζωῆν αἰώνιον»⁵. Ἀλλά, αὐτή ἡ σωτηρία πραγματοποιεῖται, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀνοίξει τήν καρδιά του στόν Θεό, πλησιάσει

τόν Θεό καί δεχθεῖ τόν Τριαδικό Θεό ὡς τόν Κύριο καί Σωτήρα του.

Ἡ ἀποδοχή αὐτῆς τῆς προσκλήσεως ὁλοκληρώνεται μέ τό Ἅγιο Βάπτισμα καί τήν χορήγηση τῆς Δωρεᾶς τοῦ Παναγίου Πνεύματος στούς νεοφωτιστούς, οἱ ὁποῖοι πλέον ἐγκεντρίζονται καί γίνονται κοινωνοί τῆς Ρίζας πού εἶναι ὁ Χριστός, «καί εἰ ἡ ρίζα ἁγία, καί οἱ κλάδοι»⁶. Ὅπως ἀκριβῶς οἱ κλάδοι ἑνός δένδρου δέχονται τούς ζωοποιούς χυμούς ἀπό τήν ρίζα τους καί τρέφονται καί καρποφοροῦν, μέ παρόμοιο τρόπο καί οἱ πιστοί δέχονται τά ζωοποιά νάματα τῆς Θείας Χάριτος τοῦ Θεοῦ μέσα ἀπό τά Ἅγια καί Ἱερά Μυστήρια τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καί τρέφονται καί καρποφοροῦν καρπούς ἀγιωσύνης καί ἀρετῆς, ἐνῶ ἔξω ἀπό τό μοναδικό καί κανονικό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, οὔτε ἁγιασμός, οὔτε σωτηρία ὑπάρχει. Συμβιβάσμοι στά θέματα πίστεως δέν χωροῦν. «Ὁ πιστεύσας καί βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δέ ἀπιστήσας κατακριθήσεται»⁷. Ἐμεῖς ὀφείλουμε νά ἀγωνιζόμεθα τόσο γιά τήν δική μας σωτηρία, ὅσο καί γιά τήν σωτηρία τῶν ἄλλων συνανθρώπων μας.

Ὁ ἄνθρωπος, ὡς μέλος τοῦ Θεανδρικοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, μετέχει τῶν θείων δωρεῶν καί χαρισμάτων πού χορηγοῦνται ἀπό τό Πανάγιο Πνεῦμα. Τό Ἅγιο Πνεῦμα ἐνεργεῖ ὅπως ἡ καρδιά στόν ἀνθρώπινο ὄργανισμό, πού μεταδίδει σέ ὅλα τά μέλη τοῦ σώματος τό ζωογόνο αἷμα, πού μεταφέρει ὀξυγόνο καί τροφές στά πιό μικρά καί ἀπομονωμένα μέλη του, καί ἔτσι, ὅλος ὁ ὄργανισμός μένει ζωντανός. Μέ παρόμοιο τρόπο τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ μεταδίδει ἁγιασμό καί ζωή σ' ὅλα τά μέλη Του. «Τό δέ χάρισμα τοῦ Θεοῦ ζωή αἰώνιος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν»⁸.

Ὁ ἄνθρωπος, πού πιστεύει καί βαπτίζεται γίνεται μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Θεανθρώπου. Μετέχει στήν ζωή, στήν ἀλήθεια, καί γίνεται μιμητής τοῦ Χριστοῦ. Μιμούμενος τόν Χριστό μέ τήν ἐφαρμογή τοῦ θείου θελήματος γίνεται ἔμψυχος ναός τοῦ Παναγίου Πνεύματος⁹.

Ὁ ἔξω τῆς Ἐκκλησίας ἄνθρωπος ἢ ἐκείνος

2. Α' Τιμ. 3, 15.

3. Πρὸβλ. Ἰω. 14, 6.

4. Πρὸβλ. Ματθ. 28, 20

5. Ἰω. 3, 16.

6. Ρωμ. 11, 16.

7. Μάρκ. 16, 16.

8. Ρωμ. 6, 23.

9. Πρὸβλ. Α' Κορ. 6, 19.

πού μένει μακριά από την ζωή της Ἐκκλησίας στερεΐται ἢ οἰκειοθελῶς στερεΐ ἀπό τόν ἑαυτό του τήν σωστική Χάρι καί Δωρεά τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνος, ὅμως, πού μέ πίστη ἀποδέχεται, πιστεύει καί βαπτίζεται, γίνεται μέλος τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, καί τό ὄνομά του ἐγγράφεται στό Βιβλίο τῆς Ζωῆς¹⁰.

Τό ἔργο τῆς Ὁρθόδοξου Ἱεραποστολῆς εἶναι στήν οὐσία του μέσον ἁγιασμοῦ καί σωτηρίας, διότι ἀποτελεῖ τήν συνέχιση αὐτοῦ τοῦ σωτηριώδους ἔργου τοῦ Θεανθρώπου Σωτήρος καί Λυτρωτοῦ τοῦ κόσμου. Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός εἶναι Ἐκεῖνος πού ἐνεργεῖ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ Πατρός, μέσω τῆς Ἐκκλησίας Του, δηλ. τόν ἁγιασμό καί τήν σωτηρία τοῦ πλάσματός Του ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι.

Γι' αὐτό ὁ κάθε Ἐπίσκοπος - ἱεραπόστολος, ὁ κάθε κληρικός - ἱεραπόστολος στίς διαθρησκειακές καί διαχριστιανικές του σχέσεις πρέπει νά ἀναδεικνύεται εἰκόνα Χριστοῦ, σκεῦος ἐκλογῆς, ναός ἅγιος καί πηγὴ ἁγιασμοῦ. Ὁφείλει ὁ ἴδιος νά ἁγιάζεται, ἀλλά νά γίνεται καί αἰτία ἁγιασμοῦ καί σωτηρίας καί τῶν ἄλλων. Κατά τήν Ὁρθόδοξη Θεολογία κάθε μέλος τῆς Ἐκκλησίας φέρει μέσα του ὁλόκληρο τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστός δέν εἶναι ἀπλά καί μόνον ἓνα μέλος, ὅπως τά ἄλλα, ἀλλά ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, τά μέλη τῆς ὁποίας ὁλοκληρώνονται σ' ἓνα ὄργανισμό, ὅπου ρέει ἡ ζωή τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ μέσα στους ἀνθρώπους. «Ὁ Χριστός ὑπάρχει ὁλόκληρος στήν κεφαλὴ καί στό σῶμα»¹¹. «Ἐνθα γάρ ἡ κεφαλὴ ἐκεῖ καί τό σῶμα· εἰ γάρ διείργετο οὐκ ἂν εἶη σῶμα, οὐκ ἂν εἶη κεφαλὴ»¹².

Τό μυστήριο τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας ἐγκεῖται στό ὅτι εἶναι Ἐκκλησία τῶν μετανοούντων, ἀλλά ταυτόχρονα καί κοινωνία ἁγίων, δηλαδή κοινωνία καί μέθεξη τῶν ἁμαρτωλῶν μέ τόν μόνον Ἁγιο. Κάθε παραμόρφωση ἢ ἀλλοίωση αὐτοῦ τοῦ γνωρίσματος παραμορφώνει τήν ἴδια τήν πραγματικότητα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ διαίρεση τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου σέ διάφορες Χριστιανικές Ὁμολογίες - Αἰρέσεις ἀποτελεῖ τήν κυρία αἰτία τῆς στέρησης τῆς

εὐχαριστιακῆς κοινωνίας ὄχι μόνον ἀπό τό Κέντρο, τήν Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, ἀλλά καί μεταξύ των. Ἀπό ὀρθόδοξη ἀποψη, ἀκριβῶς τό δόγμα περί τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐκεῖνο πού χαρακτηρίζει τήν Ἐκκλησία μας ὡς Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησιολογία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας εἶναι ἐκεῖνο πού τήν ξεχωρίζει ἀπό ὅλες τίς ἑτεροδόξες Χριστιανικές Ὁμολογίες. Πολύ περισσότερο τήν ξεχωρίζει ἀπό τίς μὴ Χριστιανικές Θρησκείες.

Ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι τό κοινό ὄνομα πού χαρακτηρίζει καί ἀποδέχονται οἱ σύγχρονοι αἵρετικοί. Ὅλοι ἐπιδιώκουν νά ἐνταχθοῦν κάτω ἀπό τήν ὀμπρέλα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὄχι διότι πιστεύουν στήν Μία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά γιατί, ἔτσι πιστεύουν, ὅτι βρῖσκουν τήν κοσμική καί νομική ἀναγνώρισή τους ὡς ὄργανισμοί, θρησκευτικοί σύλλογοι καί αἵρετικές ὁμάδες, πού ἐκ φύσεώς τους δέν μποροῦν νά σταθοῦν μόνοι τους. Δέν τούς ἐνδιαφέρει στήν οὐσία ἡ ἀλήθεια περί τῶν Χριστιανικῶν Δογμάτων, εἶδ' ἄλλως θά ἔπρεπε λογικά νά ἐπέστρεφαν στίς ρίζες τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπιδιώκουν, δυστυχῶς, ἄλλους σκοπούς μέ κοσμικό περιεχόμενο, ἓνα περιεχόμενο οὐμανιστικό, ὕλιστικό καί ἀνθρωποκεντρικό περισσότερο παρά Θεανθρώπινο καί Χριστοκεντρικό. Γι' αὐτό τόν λόγον παρατηρεῖται μεγάλη διάσπαση μέσα στήν παναίρεση τοῦ Προτεσταντισμοῦ, ἡ μία αἵρεση γεννᾷ τήν ἄλλη αἵρεση. Αὐξάνουν καί πληθαίνουν πρὸς τό χεῖρον.

Τό ὀρθόδοξο δόγμα περί τῆς Ἐκκλησίας, ἀπερρίφθη ἀπό τούς Δυτικούς καί ἀντικατεστάθη: ἀφ' ἑνός μὲν, ἀπό τούς Λατίνους μέ τό Παπικό Προτεῖο καί τό ἀλάθητο τοῦ Πάπα· ἀφ' ἑτέρου δέ, μέ τόν κοινωνικό ἀτομισμό τῶν διαφόρων Προτεσταντικῶν αἱρέσεων, πού μέσα ἀπό τήν ὀρθολογιστική σχολαστική θεώρηση τῶν Γραφῶν πίπτουν ἀπό μία αἵρεση στήν ἄλλη καί πνίγονται συνεχῶς μέσα στά διάφορα δηλητήρια τῶν αἵρετικῶν πλανῶν τους. Ἡ παπιστική ὑψηλοφροσύνη καί ἡ «ἀλάθητος» ἀφροσύνη τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης βασιλεύει

10. Πρὸβλ. Λουκ. 10, 20. καί Φιλίπ. 4, 3.

11. Αὐγουστίνου, Ὁμιλία εἰς τό κατά Ἰωάννην Εὐαγγέλιον, PG 35, 1622.

12. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Εἰς τήν Α' Κορινθίους Ὁμιλία Η' PG 61, 72.

ἀπολυταρχικά· ἐνῶ κάθε Προτεστάντης εἶναι ἓνας ἀνεξάρτητος «Πάπας» σ' ὅλα τὰ ζητήματα τῆς πίστεως.

Ἐκεῖνος ὅμως ἵδρυσε Μία καί μόνον Ἐκκλησία. Ὁ Κύριος δέν ἔδωσε δικαίωμα σέ κανένα νά ἰδρῦσει δική του «ἐκκλησία», ἀλλά παρότρυνε, ἐάν θέλει κανεῖς νά φέρει καρπό, νά μείνει ἐνωμένος μαζί Του¹³. Γι' αὐτό, ἐκεῖνος πού ἐπιδιώκει νά ἰδρῦσει δική του «ἐκκλησία». αὐτή δέν εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά ἓνα ἀνθρώπινο κατασκευάσμα, ἓνας ἀνθρώπινος ὀργανισμός, ἓνας σύλλογος, ἓνα φιλοσοφικό ἢ μυστικιστικό σύστημα, πού εἶναι ἀποκομμένο ἀπό τήν «Ἀμπελο τήν Ἀληθινή»¹⁴ καί μέσα ἀπό τὰ ὁποῖα ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά βρεῖ οὔτε τόν ἁγιασμό, οὔτε τήν σωτηρία του.

Ὁ σύγχρονος διαθηρησκειακός καί διαχριστιανικός «διάλογος τῆς ἀγάπης», πού τελεῖται μέ τήν μορφή τοῦ γυμνοῦ συναισθηματισμοῦ, εἶναι στήν πραγματικότητά του μία μορφή ὀλιγόπιστης ἄρνησης τῆς Ἀληθείας¹⁵. Ἀγαπῶ τόν Θεό σημαίνει, ὅτι ἀποδέχομαι ὀλόκληρη τήν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ καί ὄχι ἓνα μόνον μέρος αὐτῆς τῆς ἀλήθειας. Αὐτή εἶναι ἡ σημασία τῶν λόγων «*διδάσκοντες αὐτούς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν*». Ἡ οὐσία τῆς ἀγάπης εἶναι ἡ ἀλήθεια· ἡ ἀγάπη ζεῖ καί ὑπάρχει ἀληθεύουσα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἡ καρδιά τῆς ἀγάπης, ἐπομένως ἐκεῖνος πού δέν ἀποδέχεται τήν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ, ἀλλά τήν παραμορφώνει καί τήν ἀλλοιώνει, θέτει τόν ἑαυτό του ἔξω ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Αὐτός εἶναι ὁ κύριος λόγος, ἔξ ἄλλου, γιατί στίς αἰρέσεις δέν ὑπάρχουν ἅγιοι. Διότι, ὁ αἰρετικός ἄνθρωπος ἢ ὁ ἄνθρωπος πού βρῖσκεται ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας οὔτε ἁγιάζεται, οὔτε σώζεται. Γι' αὐτό καί βλέπουμε τήν πνευματική στείρωση τῶν αἰρετικῶν παραφυάδων. Κανένας ἅγιος!!! Καί ὅπου ὑπάρχει ἀπουσία τῶν ἁγίων, ἓνα πρᾶγμα φανερώνει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν σώζεται. Γι' αὐτό καί ὁ Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, μᾶς διαβεβαίωσε λέγοντας, ὅτι «*ἀπό τῶν καρπῶν*

αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς»¹⁶.

Μόνον μέσα στόν Χριστό οἱ ἄνθρωποι ζοῦν «*ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ*», διότι μόνον ἔτσι μποροῦμε νά «*αὐξήσωμεν εἰς Αὐτόν τά πάντα, ὅς ἐστίν ἡ κεφαλή, ὁ Χριστός*»¹⁷. Αὐτό πραγματοποιεῖται πάντοτε «*σύν πᾶσι τοῖς ἁγίοις*»¹⁸, πάντοτε μέσα ἀπό τήν Ἐκκλησία καί διά τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἀλλιῶς δέν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νά αὐξήσει ἐν Κυρίῳ.

Ἡ ἐνότητα τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως ἦταν καί εἶναι ὁ διακαῆς πόθος τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. Καθημερινά προσεύχεται «*ὑπέρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως*». Ἀλλά πῶς τήν ἐννοεῖ αὐτή τήν ἐνότητα ὁ Οἰκουμενισμός καί πῶς ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία;

Ἄς μὴ ἀπατώμεθα. Ὑπάρχει ὁ πραγματικός διαθηρησκειακός καί διαχριστιανικός «διάλογος τῆς ἀγάπης», ἀλλά ὑπάρχει καί ὁ «διάλογος τοῦ ψεύδους καί τῆς ἀπάτης». Ἡ διαίρεση τῆς ἀγάπης καί τῆς ἀλήθειας εἶναι σημεῖα ἔλλειψης ἀληθινῆς πίστεως, πνευματικῆς ἰσορροπίας καί ὀρθοφροσύνης. Διότι, ὁ αἰρετικός μισσιονάριος, μένοντας στήν ψευδή διδασκαλία διαιρεῖ τόν Χριστό καί, ἐπομένως, ἀποξενώνει ὄχι μόνον τόν ἑαυτό του, ἀλλά καί ὅλους τοὺς προσηλύτους ἀπ' αὐτόν τόν Χριστό.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἱεραποστολή μπορεῖ νά χαρακτηρισεῖ ὡς ὁ πιό γνήσιος διαθηρησκειακός καί διαχριστιανικός «διάλογος τῆς ἀγάπης» τῆς Ἐκκλησίας μέ τόν ἄνθρωπο, διότι, εἶναι ἐρριζωμένος καί θεμελιωμένος μέσα στήν ἀλήθεια καί τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι «*ἡ Ὁδός καί ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ζωή*»¹⁹.

Κοινή καί σύμφωνη εἶναι ἡ γνώμη τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας ὅτι: οἱ αἰρέσεις δέν ἀποτελοῦν Ἐκκλησίες, οὔτε μποροῦν νά εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, διότι βρῖσκονται στήν πλάνη καί τό ψεῦδος. Καί ὅπου τό ψεῦδος, ἐκεῖ δέν μπορεῖ νά ἐπαναπαύεται τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτόν τόν λόγο στίς σχισματικές καί αἰρετικές ομάδες δέν ὑπάρχει ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἅγια Μυστήρια καί ὅλως ἰδιαιτέρως τό Ἱερό Μυστήριο τῆς

13. Ἰω. 15, 4-5.

14. Ἰω. 15, 1.

15. Πρβλ. Β' Θεσ. 2, 13.

16. Ματθ. 7, 16.

17. Ἐφεσ. 4, 15.

18. Ἐφεσ. 3, 18.

19. Ἰω. 14, 6.

Θείας Εὐχαριστίας, πού είναι τό κατ' ἔξοχὴν Μυστήριον ὄλων τῶν Μυστηρίων. Διότι, ἀκριβῶς ἡ Θεία Εὐχαριστία εἶναι τό πᾶν καί τά πάντα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ὅταν, λοιπόν, ὁ ἐκτός Ἐκκλησίας ἑτερόδοξος ἢ ἑτερόθρησκος ἐπιμένει στήν πλάνη του, πῶς εἶναι δυνατόν νά ὑπάρχει κοινωνία; Πῶς εἶναι δυνατόν νά ἀναμιχθεῖ ἡ ἀλήθεια μέ τό ψεῦδος, τό φῶς μέ τό σκότος, τά ζωογόνα ὕδατα μέ τά δηλητηριώδη ἀπόβλητα, ἡ εὐωδία τῶν θείων δογμάτων μέ τήν κακοσμία τῶν κακοδοξιῶν; «Μή γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις· τίς γάρ μετοχή δικαιοσύνη καί ἀνομία; Τίς δέ κοινωνία φωτί πρός σκότος; Τίς δέ συγκατάθεσις ναῶ Θεοῦ μετά εἰδώλων»²⁰; Ἡ «intercommunio» μέ τούς αἰρετικούς ἀποτελεῖ τήν πλέον ἀναίσχυντο προδοσία κατά τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἱεραποστολή ζώντας μέσα σ' ἓνα διαθρησκειακό καί διαχριστιανικό περιβάλλον ἀπευθύνει τόν λόγο τοῦ Εὐαγγελίου σ' ὄλους τούς λαούς. Καλεῖ ὄλους πρός μετάνοια, ἐπιστροφή καί τούς δίδει τήν εὐκαιρία νά γίνουν μέλη Χριστοῦ, μέτοχοι «θείας φύσεως»²¹. Σέβεται τόν ἄνθρωπο, γι' αὐτό καί δέν ἐκδιάζει, οὔτε προσηλυτίζει, ἀλλά κηρύττει ἀπλά καί μόνον τόν λόγο τῆς ἀληθείας.

Ἡ ἔννοια «intercommunio» εἶναι ἐκ τῆς φύσεώς της ἀντιφατική καί ἀδιανόητη γιά τήν ὀρθόδοξη καθολική συνείδηση. Στήν ὀρθόδοξη διδασκαλία περί τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν ἁγίων Μυστηρίων, τό μοναδικό μυστήριο εἶναι ἡ Ἐκκλησία, τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ μόνη πηγὴ καί περιεχόμενο ὄλων τῶν θείων Μυστηρίων. Ἐξω ἀπό τό Μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας δέν ὑπάρχουν οὔτε μποροῦν νά ὑπάρξουν «μυστήρια»· ἐπομένως, καί καμμία «intercommunio» στά Μυστήρια.

Σύμφωνα μέ τήν Ὁρθόδοξη Παράδοση, ἡ Ὁρθόδοξη Ἱεραποστολή ὡς ἀποστολή μέσα στόν κόσμον δέν παραδέχεται τήν ὑπαρξὴ ἄλλων μυστηρίων ἔξω ἀπ' αὐτή, οὔτε θεωρεῖ τίς «ἱεροπραξίες» τῶν αἰρετικῶν ὡς μυστήρια, ἀλλά ὡς ἀπραξίες. Ὁ ἑτερόδοξος ἢ ὁ ἑτερόθρησκος εὐρίσκεται ἐκτός τῆς σωτηριώδους Κοινωνίας, τῆς «communio», μέχρις ὅτου ἐπι-

στρέψει μέ εἰλικρινῆ μετάνοια ἀπό τήν αἵρεση στήν Κανονικὴ Ἐκκλησία.

Ἄλλο εἶναι νά ἀγαπᾶμε τόν αἰρετικό ἄνθρωπο καί ἄλλο τό νά μετέχουμε σέ κοινές προσευχές. Στήν Ὁρθόδοξη Ἱεραποστολή ὁ ἱεραπόστολος ζώντας μέσα σέ διαθρησκειακό καί διαχριστιανικό περιβάλλον ὀφείλει νά ἀγαπᾶ ὄλους τούς ἀνθρώπους, ἀλλά νά ἀπεχθάνεται τήν αἵρεση καί τίς πλάνες της.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἀνοικτὴ στόν διαθρησκειακό καί διαχριστιανικό «διάλογο ἀγάπης», ἀλλά χωρὶς νά θυσιάζει τήν ἀλήθεια ὑπὲρ τῆς ἀγάπης, ἢ μᾶλλον τῆς ψευδο-ἀγάπης. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἱεραποστολή μέσα στόν σύγχρονο διαθρησκειακό ἢ διαχριστιανικό κόσμο ἀποτελεῖ τήν πιό ἐγγυημένη παρουσία γιά ἓνα εἰλικρινῆ διαθρησκειακό καί διαχριστιανικό «διάλογο ἀγάπης», πού ἀπευθύνεται στόν ἄνθρωπο, ὅχι μέ ἀκαδημαϊκὴ ὑψηλοφροσύνη, ἀλλά μέ τήν Χριστο-κεντρικὴ ταπείνωση καί ἀλήθεια. Ἐξ ἄλλου, θά πρέπει νά μᾶς προβληματίζει τό γεγονός, ὅτι ἐνῶ γίνονται γιά τόσα χρόνια Διεθνῆ Διαχριστιανικά Συνέδρια, ἐν τούτοις –καί αὐτό μένει ὡς ἐρώτημα– πόσα μὴ Ὁρθόδοξα μέλη αὐτῶν τῶν Διαχριστιανικῶν Συνεδρίων πού ἄκουσαν τήν μαρτυρία τῆς ἀληθείας ἐγκατέλειψαν καί ἐπέστρεψαν ἀπὸ τήν αἵρεσή τους καί ἔγιναν Ὁρθόδοξοι;

Ὁ κάθε ἑτερόδοξος ἢ ἀλλόθρησκος εἶναι καλοδεχόμενος, ὅταν ἐπιστρέψει μέ εἰλικρινῆ μετάνοια καί ἀσπασθεῖ ἐξ ὀλοκλήρου τήν γνήσια Πίστη πρὸς τόν Χριστό. Τό νά συζητᾶμε καί νά μὴν ἀποδεχόμεθα τήν Ἀλήθεια εἶναι ἔργο ἄκαρπο, ἐπιβλαβές καί διαβολικό. Οἱ σύγχρονοι Οἰκουμενιστές, ἐάν ἀγαποῦν τήν Ἀλήθεια, ἓνα πρᾶγμα ἔχουν νά πράξουν, νά ἐπιστρέψουν στίς ρίζες τῆς ἐνωμένης Ἐκκλησίας τῶν πρώτων αἰώνων. Ὁ «διάλογος τῆς ἀγάπης» πρέπει νά γίνῃ διάλογος ἱεραποστολικῶν ἐξορμήσεων πρὸς τούς πεπλανημένους ἀδελφούς γιά νά ἐπιστρέψουν ἀπὸ τήν πλάνη καί τόν πνευματικὸ θάνατο. Ἡ ἐνότητα τῆς πίστεως σέ ἓνα Σῶμα Χριστοῦ μπορεῖ νά πραγματοποιηθεῖ ὄχι ἀπὸ ἀκαδημαϊκοὺς διαλόγους, ἀλλὰ ἀπὸ τόν καθημερινὸ διάλογο, τήν

20. Β' Κορ. 6, 14-16.

21. Β' Πέτρ. 1, 4.

ἐπαφή μας μέ τόν ἄνθρωπο στήν καθημερινότητα τῆς ζωῆς.

Ἐάν ὁ τελικός σκοπός τοῦ διαθρησκειακοῦ καί διαχριστιανικοῦ «διαλόγου τῆς ἀγάπης» εἶναι ἡ ἐπιστροφή καί ἡ ἐνσωμάτωση τῶν μή Ὁρθοδόξων καί μή Χριστιανῶν στό Ἕνα καί Κανονικό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τότε θά πρέπει ὅλοι, κληρικοί καί λαϊκοί, νά ἐργαζόμεθα μέ τόν σωστό τρόπο πρὸς τήν ἐπιτεῦξη αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ. Ἡ ἔνωση τῶν ἑτεροδόξων καί τῶν μή χριστιανικῶν θρησκειῶν κάτω ἀπό μίαν ἀληθινή πίστη στόν Ἕνα Τριαδικό Θεό θά πραγματοποιηθεῖ ὄχι μέσα σ' ἓνα σύγχρονο χωνευτήρι συγκρητισμοῦ καί πνευματικοῦ θανάτου, ἀλλά, μέσα στήν ἀληθινή Κιβωτό σωτηρίας, πού εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, μέσα ἀπό τίς ἱεραποστολικές προσπάθειες, μέ τό κάλεσμα πρὸς μετάνοια ὄλων τῶν πεπλανημένων καί τήν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ζωὴ πού ὁδηγεῖ στήν θέωση τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ζῶσα μέσα σ' ἓνα διαθρησκειακό καί διαχριστιανικό περιβάλλον ἀντιμετωπίζει πολλά καί ποικιλόμορφα προβλήματα, πού διαφέρουν ἀπό χῶρα σέ χῶρα. Ἐχει ὅμως ἀπόλυτα τήν συνείδηση, ὅτι κατέχει τήν σώζουσα ἀλήθεια καί ὅτι οἱ ἐκτός αὐτῆς εὐρίσκονται στήν πλάνη.

Ὁ διάλογος τῆς Ὁρθοδοξίας μέ τούς ἑτεροδόξους καί τούς ἄλλοθρήσκους εἶναι χρήσιμος καί ἀναγκαῖος πρὸς μαρτυρίαν τῆς Ἀλήθειας. Ἐπιβάλλεται ὅμως νά ἔχουμε τήν συναίσθηση, ὅτι δι' αὐτοῦ ἡ Ὁρθοδοξία δέν ἐπιζητεῖ νά εὕρει τήν ἀλήθεια, τήν ὁποία κατέχει, ἀλλά μόνον νά μαρτυρήσει γιά τήν ἀλήθεια. Γι' αὐτό τόν σκοπό ἀπαιτεῖται κατάλληλη προετοιμασία τῶν ἐκπροσώπων τῆς Ὁρθοδοξίας, ὥστε πράγματι νά παρέχεται κάθε φορά ἡ ἀληθινή εἰκόνα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ γνησία μαρτυρία τῆς ἀληθείας.

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ ΨΥΧΟΤΕΧΝΟΛΟΓΙΕΣ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΧΩΡΟ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ; τῆς Δάφνης Βαρβιτσιώτη, ἱστορικοῦ

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀπό ἕξαμήνου μυστηριώδους ἐξαφανίσεως τοῦ ἐνδεκάχρονου Ἰακώβου Μεσχεσβίλι καί τῆς ἐμπλοκῆς ἀνηλίκων σ' αὐτήν, ἡ ἑλληνική κοινὴ γνώμη πληροφορήθηκε –καθυστερημένα– γιά τήν τρομακτική (;) ἔκταση πού ἔχει λάβει ἡ παιδική ἐπιθετικότητα στήν χώρα μας, καθὼς καί γιά τά Προγράμματα ἐπιμορφώσεως τῶν ἐκπαιδευτικῶν, τά ὁποῖα ἐκπονήθηκαν πρὸς ἀντιμετώπισίν τῆς ἀπό τό Ἐπιτελεῖο Ἐθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων (Παιδαγωγικό Ἰνστιτούτο¹) καί ἀπό τό Ἐθνικό Ἰδρυμα Νεότητος. Συγκριμένα, ἡ ἔκταση καί ψυχίατρος κ. Γιαννά-

κου ἐδήλωσε ὅτι, «ἤδη φέτος ἐκπαιδεύτηκαν 5.000 ἐκπαιδευτικοί, ἀπό ψυχιάτρους, ψυχολόγους καί εἰδικούς, ἀκριβῶς σέ αὐτό τό ζήτημα. Τήν ἐπιθετικὴ συμπεριφορὰ τῶν παιδιῶν. Αὐτό εἶναι ἓνα φαινόμενο συνολικό, σέ ὅλες τίς χῶρες τοῦ κόσμου»².

Μιά ἔρευνα, ὥστόσο, σχετικῶς μέ τό ἀντικείμενο τῶν Προγραμμάτων αὐτῶν προκαλεῖ ἔντονες ἀνησυχίες, εἰδικῶς σέ ὅ,τι ἀφορᾷ στό εἶδος τῶν «τεχνικῶν», τίς ὁποῖες προτείνουν στοὺς ἐκπαιδευτικούς. Συγκριτικοὶ πίνακες³ ἐντοπίζουν σημαντικὲς ὁμοιότητες μεταξύ αὐτῶν τῶν «τεχνικῶν» καί τῶν τεχνικῶν κατα-

1. Ἡ διαδικτυακὴ διεύθυνσις τοῦ σχετικοῦ Τμήματος τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου εἶναι: adam@p-schools.gr.

2. «ΟΛΜΕ-ΔΟΕ, Ρίχνουν εὐθύνη στήν ἐκπαιδευτικὴ πολιτική, γιά βία καί ρατσισμό», ἔφημ. Ἔθνος 6.6.2006, σ. 18.

3. Δάφνη Βαρβιτσιώτη, «Ἰασις ἢ Καταστολή; Σχολικὰ Προγράμματα κατὰ τῆς Παιδικῆς Ἐπιθετικότητος», περιοδ. *Θεοδρομία*, τ. 2/2006 κ. ἐπ.

στολής και χειραγωγήσεως της βουλήσεως, τίς όποιες εφαρμόζουν εις βάρος άνυποψίαστων άτόμων όσοι ευαγγελίζονται τήν «Νέα Έποχή» και τήν διάπλαση του «Νέου Άνθρώπου».

Η συσχέτισις εκπαιδευτικων προγραμμάτων και μεταφυσικων όραματισμων δεν είναι αυθαίρετη, διότι όλα τά στοιχειά αποδεικνύουν ότι εντάσσονται σε ένα και τό αυτό πλαίσιο: τό πολύ πραγματικό έγχειρημα, τό όποιο εύρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη, και τό όποιον άπεργάζεται τήν εκ βάθρων μεταβολή όλων των δεδομένων του δυτικου πολιτισμου –του δυτικου ανθρώπου προεξάρχοντος– εν όψει της Νέας Έποχής.

Συγκεκριμένα, οί πάσης φύσεως και προελεύσεως υπέρμαχοι της Νέας Έποχής άπεργάζονται τήν αντικατάσταση της δυτικης περι ανθρώπου και περι κόσμου αντίληψεως (άρχαιοελληνικης, χριστιανικης, ή και νεωτερικης) από μιá «νέα» κοσμοαντίληψη (new paradigm), τήν όποιαν δηλώνουν ότι ευελπιστούν να επιβάλουν στό σύνολο του πλανήτου. Έμφανίζουν δέ τό νέο αυτό «παράδειγμα» ως προϊόν συνθέσεως της δυτικογενους όπτικης και της όπτικης των ανατολικων θρησκειων, δηλαδή, ως προϊόν συζεύξεως του δυτικου, άρσενικου–έπιθετικου–yin, πολιτιστικου στοιχείου, μέ τό ανατολικό, θηλυκό–ένδοτικό–yang, πολιτιστικό στοιχείο. Έν τούτοις, αυτή καθ' έαυτήν ή προσέγγισις αποδεικνύει ότι ή «νέα» αυτή αντίληψις είναι θεμελιωδώς ανατολική, και, έπομένως εκ διαμέτρου αντίθετη προς κάθε αντίστοιχη δυτικογενή. Τό σημαντικώτερο, όμως, είναι ότι, μέ βάση αυτό τό νέο «παράδειγμα», οί υπέρμαχοι της Νέας Έποχής μεθοδεύουν τήν «μεταμόρφωση» του δυτικου ανθρώπου σε ένα «νέο είδος ανθρώπου», τόν όποιον αποκαλούν και «Νέον Άδάμ»⁴.

Ίσχυριζόμενοι ότι ό Πλανήτης κινδυνεύει, και ότι, ό κίνδυνος προέρχεται από τόν δυτικό «έπιθετικό» πολιτισμό, αλλά και ισχυριζόμενοι ότι, ή «έπικινδυνότητα» του δυτικου πολιτισμου απορρέει από τήν «έπιθετικότητα» του δυτικου ανθρώπου, έστιάζονται σ' αυτόν. Διατείνονται ότι, ή «έπιθετικότητα» και ή «έπικιν-

δυνότητά» του όφείλονται στό γεγονός ότι, ό δυτικός άνθρωπος ενεργοποιεί μόνον τό άριστερό, άρσενικό–έπιθετικό, ήμισφαίριο του έγκεφάλου του (δηλ. τόν χώρο των λειτουργιων του λογιστικου), και όχι τό δεξιό, θηλυκό–ένδοτικό, ήμισφαίριο (δηλ. τόν χώρο των λειτουργιων του θυμικου). Ός εκ τούτου, προτείνουν «τεχνικές», οί όποιες καταστέλλουν αυτό τό (δήθεν) «έπιθετικό» ήμισφαίριο, ενώ συγχρόνως, ενεργοποιούν τό δεξιό, θηλυκό–ένδοτικό, ήμισφαίριο. Οί τεχνικές αυτές –διαβεβαιώνουν– προκαλούν τήν συγχώνευση των λειτουργιων του λογιστικου μέ τίς λειτουργίες του θυμικου⁵, και από αυτήν τήν σύζευξη–σύντηξη γεννᾶται ό «Νέος Άδάμ», μέ τήν σωτήρια «συναισθηματική νοημοσύνη»!

Λαμβάνοντας υπ' όψιν ότι: **1ον**) εάν ό Πλανήτης όντως κινδυνεύει, ό κίνδυνος προέρχεται από τούς λίγους και ισχυρούς πού τόν ποδηγετούν, ή προέλευσις και ή κοσμοαντίληψις των όποιων δεν είναι αποκλειστικώς δυτικές (πυρηνικές βόμβες έχουν ή Κορέα, τό Πακιστάν, ή Ίνδία και τό Ίσραήλ, ενώ τό περιβάλλον κινδυνεύει και από τήν ραγδαία, και χωρίς οικολογικές ευαισθησίες, εκβιομηχάνιση τόσο της Ίνδίας και της Κίνας, όσο και των λοιπων αποκαλούμενων «τίγρων» της Ανατολής): **2ον**) ότι οί ίδιοι διαθέτουν τεράστια μέσα για να πραγματοποιήσουν τό πλανητικό τους όραμα (τό όποιο δρᾶ συμπληρωματικά μέ τίς δυνάμεις της παγκοσμιοποιήσεως και της Νέας Τάξης Πραγμάτων): και **3ον**) δεν επιβάλλουν τό νέο «παράδειγμα» τους σε όσες κοινωνίες αποδέχονται τό «αναπόφευκτο» του «κτισμέτ» ή του «κάρμα» (δηλαδή, στίς μουσουλμανικές και ίνδουιστικές-βουδδιστικές κοινωνίες), τό λογικό συμπέρασμα πού συνάγεται είναι ότι: αυτό πού οί υπέρμαχοι της Νέας Έποχής θεωρούν επικίνδυνο και θέλουν να εξαλείψουν είναι ό,τι προσδίδει αξία και μοναδικότητα στον άνθρωπο και ό,τι τόν προστατεύει από τήν διαβουκόλησή του από τούς έξουσιαστές. Έξ ού και τό μίσος τους για τόν Χριστιανισμό και τήν υπερλογική σκέψη του, ή όποία θέλει έλλογο τό ποίμνιο, μέ έλευθέρα βούληση και μέ

4. Βλ. ύποσημ. 1

5. Marilyn Ferguson, *The Aquarian Conspiracy, Personal and Social Transformation in our Time*, εκδ. Jeremy R. Tarcher/Pedigee, 1980, 3η εκδ., σ. 81.

καρδία νήφουσα, χωρίς άκριτες και αλόγιστες θυμικές εξάρσεις. Έξ ου και η απέχθειά τους για την αρχαιοελληνική σκέψη, ή όποια αναπτύσσει συστηματικά τό λογιστικό, εις τρόπον ώστε αυτό να καθοδηγεί μέ σύνεση τό άφελές θυμικό. Έξ ου, τέλος, και η προτίμησίς τους προς τίς κοινωνίες μέ τίς ανατολικές θηλυκές-ένδοτικές πολιτιστικές-θρησκευτικές καταβολές (τίς άπορρέουσες αποκλειστικώς από τό άφελές και, επομένως, ένδοτικό θυμικό), στίς όποίες ή ισχύς τών έξουσιαστών παραμένει διαχρονικώς άδιαμφισβήτητη, διότι οί πληθυσμοί αυτοί θεωροϋν αναπόφευκτη τήν διαδουκόλησή τους.

Από τά άνωτέρω, συνεπώς, συνάγεται ότι, ό όρος «συναισθηματική νοημοσύνη» αποτελεί εύφημισμό, πίσω από τόν όποϊον υποκρύπτεται ή -προγραμματισμένη και συστηματική- δραματική ελάττωσις τής νοημοσύνης του δυτικου άνθρώπου, και ή μετάλλαξις του σε ένα **άνευρο, αλόγως συναισθηματικό, άφελές και ένδοτικό όν**. Αυτό επιδεδαιώνεται και από τίς τεχνικές «σύζευξης», τίς όποίες προτείνουν —ή άπλως θέτουν σε έφαρμογή- όρισμένες ιδεολογίες και θρησκείες, όρισμένα ΜΜΕ⁶, όσο και οί ομάδες τής Νέας Έποχής.

Οί τεχνικές αυτές συνιστοϋν κρᾶμα συγχρόνων ψυχοτεχνολογιών, οί όποίες άπορρέουν από: **1ον**) επιστημονικές έρευνες επί τής φυσιολογίας και τών λειτουργιών του έγκεφάλου, και **2ον**) πρακτικές, οί όποίες ανήκουν στίς ανατολικές (θηλυκές-ένδοτικές) θρησκείες. Μέ τό κρᾶμα αυτό, έξαναγκάζουν —καθ' όμολογίαν τους- τόν έγκέφαλο: α) να «εστιάζεται στήν συνειδητοποίηση τής συνειδητοποίησεως», δηλ. στήν ένδοστροφή, τήν ένδοσκόπηση και στήν παρατήρηση του έαυτου από τόν έαυτό (μέθοδος του «Παρατη-

ρητη»): β) να καταστέλλει τό λογιστικό και να ενεργοποιεί τήν διαίσθηση ή έναισθηση (π.χ., καθοδηγώντας τό άτομο να εστιάζεται σε «κάτι τόσο ύπερβολικά παράξενο, περίπλοκο, διάχυτο, ή μονότονο, ώστε να μήν μπορεϊ να τό διαχειρισθεί τό αναλυτικό, νοήμον, μισό του μυαλου(!): π.χ. αναπνοή, επαναλαμβανόμενη σωματική κινήσεις, μουσική, νερό, μιά φλόγα, ένας ακαθόριστος θόρυβος, ένας λευκός τοϊχος, ένα παράδοξο»)⁷.

Στήν ούσία, δηλαδή, οί «τεχνικές» αυτές, εκπαιδεϋουν τόν έγκέφαλο εις τρόπον ώστε να μεταβάλλει ό ίδιος αυτήν καθ' έαυτήν τήν **φυσιολογία** τής λειτουργίας του! Τόσο δραματικό εϊναι τό αποτέλεσμα τής διαδικασίας αυτής, ώστε οί ίδιοι όμολογοϋν ότι, έφαρμοζόμενες στήν εκπαίδευση, οί τεχνικές αυτές έξωθοϋν τό παιδί να διανοιχθεί σε μίαν «**άλλη πραγματικότητα**»⁸, δηλαδή σε έναν κόσμο έντελώς φαντασιακό και ύποβολιμαϊό!

Τίς τεχνικές επιβολής τής «συναισθηματικής νοημοσύνης» αναφέρει εν εκτάσει (και έξιδανικεύει ως σωτήριες) ή Μ. Φέργκιουσον, συγγραφεύς και «ιεραπόστολος» τής Νέας Έποχής. Έξ αυτών, αναφέρουμε λεπτομερέστερα (και προς συμπλήρωσιν τών προαναφερθέντων συγκριτικων πινακων): α) όσες ή ίδια προτείνει να εφαρμοσθοϋν μέσα στα πλαίσια του σχολείου και τών δραστηριοτήτων του· β) όσες έξ αυτών ύπάρχουν σαφείς ένδείξεις ότι ήδη εφαρμόζονται, περιστασιακώς, στον χώρο τής εκπαίδευσεως στήν χώρα μας⁹, και γ) όσες έξ αυτών εϊναι δυνατόν να εφαρμοσθοϋν μέσα στα πλαίσια τών προαναφερθέντων Προγραμμάτων για τήν αντιμετώπιση τής παιδικής επιθετικότητας και τήν πρόληψη τής βίας στα σχολεία¹⁰: ύπερπροσωπική ψυχολογία*¹¹, έφαρμοσμένη κινησιολογία (γιόγκα, ασκήσεις

6. Δάφνη Βαρδιτσιώτη, «Νέα Έποχή», Έξέλιξη ή Χειραγώγηση, κεφ. 1ο: Νέα Έποχή και «Νέα» Τηλεόραση, κεφ. 2ο: Οί «Ίνστρούχτορες» τής Νέας Έποχής, εκδ. Άθ. Σταμούλης, Άθήνα 2004.

7. *The Aquarian Conspiracy*, σσ. 85, 293.

8. Ένθ' άνωτ. σ. 293.

9. «Zed Club. Για μιά “Νέα Έποχή”»; περιοδ. *Διάλογος* τής Π.Ε.Γ., τ. 43, Ίαν.-Μάρτ. 2006, σ. 29.

10. Μέ άστερισκό επισημαίνονται οί «τεχνικές», οί όποίες ανήκουν στον χώρο τής «θετικής σκέψεως» και του «Νευρογλωσσικού Προγραμματισμού», μιās μεθόδου συγγενούς μέ τόν ύπνωτισμό, ή όποια προωθείται και στον εργασιικό-επιχειρηματικό χώρο και χαρακτηρίζεται ως επικίνδυνη για τήν ψυχοπνευματική ίσορροπία του ατόμου [βλ. περιοδ. *Διάλογος* τής Π.Ε.Γ., «Ο “γκουρού” απέθανε (;). Ζήτω ό...Νευρογλωσσικός Προγραμματιστής», τ. 23/2001, και «Νευρογλωσσικός Προγραμματισμός, Κίνδυνος

Ράιχ, Τάι Τσί, αϊκίντο, καράτε, τρέξιμο, χορός και ό,τιδήποτε «προκαλεί ποιοτική μεταβολή στην ζωογόνο χαρά της ζωής»)· σωματικές ασκήσεις ήρεμίας δι' αὐθυποβολῆς*· καθοδηγούμενη φαντασία*· ὕπνωσις* και αὐτο-ὕπνωσις*· αὐτοσχεδιασμένα θεατρικά δρώμενα, διότι ἀπαιτοῦν ταντοχρόνως «ἀμέριστη προσοχή και αὐθορμητισμό»· ψυχόδραμα, «ἐπειδή ἐπιβάλλει τήν συνειδητοποίηση τῶν ρόλων και τῆς ἐρμηγείας τους»· «ἐνατένισις τῆς φύσεως και ἄλλων αἰσθητικῶς συγκλονιστικῶν ἐμπειριῶν»· μουσική (ἐνίοτε σέ συνδυασμό μέ εἰκόνες ἢ διαλογισμό), «λόγω τῆς εὐαισθησίας τοῦ ἐγκεφάλου στην τονικότητα και στόν ρυθμό και ἐπειδή ἡ μουσική ἐνεργοποιεῖ τό δεξιό ἡμισφαίριο» (τοῦ ἐγκεφάλου)· ζωγραφική, γλυπτική κεραμική και παρόμοιες δραστηριότητες «πού δίνουν στόν δημιουργό τήν εὐκαιρία νά χαθεῖ μέσα στό δημιούργημά του»· μέθοδοι αὐτοβοήθειας-ἀλληλοβοήθειας· διαλογισμός*· ἀρχαῖοι «μῦθοι και σύμβολα¹², φεστιβάλ γῆς, πρωτόγονες ἱεροτελεστίες μνήσεως, ἐξαιρετικές ἱκανότητες παρατηρούμενες σέ πρωτόγονες κοινωνίες¹³ και ό,τιδήποτε διαορηγνύει τήν πολιτιστική ὕπνωση¹⁴ και διανοίγει νέες προοπτικές»· τεχνικές σαμάνων και μάγων· διάνοιξη τοῦ παιδιοῦ στίς τεράστιες δυνατότητες πού εἶναι κρυμμένες ἐντός του* και «στήν μαγεία μέσα του και μέσα στά ἄλλα παιδιά», μέ ἐξοικείωσή του μέ διηγῆματα φαντασίας και μαγείας (π.χ. Τόλκιν και Καστανέντα)¹⁵· διαδραστικές καταστάσεις, οἱ ὁποῖες «ἐστιάζονται σέ συνειδητές διαδικασίες και στην ἀλλαγῆ, και συνεργασία μέ “ἀνώτερες δυνάμεις” διά τῆς ἐνδοστροφῆς»*.

Αὐτό πού γεννᾶ δικαιολογημένες ἀνησυχιές εἶναι τό ἐξῆς: ἀφ' ἧς στιγμῆς πολιτειακοί

φορεῖς ἀνοιξαν ἐπισήμως, ἐντός τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος τῆς χώρας, τόν Ἄσκό τοῦ Αἰόλου περί «τεχνικῶν» και περί «στρατηγικῶν τροποποίησης τῆς συμπεριφορᾶς», οἱ ψυχοτεχνολογίες αὐτές εἶναι δυνατόν νά ἐπιλοχωρήσουν στην δημοσία και ἰδιωτική ἐκπαίδευση, εἴτε ἐπισήμως –π.χ., ἀπό καλοπίστους ψυχολόγους, πού δέν ἔχουν συνειδητοποιήσει τί διακυβεύεται–, εἴτε ἡμι-ἐπισήμως–π.χ., ἀπό ἀνυποψίαστους και καλοπροαίρετους ἐπιμορφωτές –εἴτε ἀνεπισήμως–π.χ., ἀπό τοῦς ἴδιους τοῦς ἐκπαιδευτικούς, οἱ ὁποῖοι θά ἔχουν πληροφορηθεῖ ἀπό ἐξωθεσμικούς παράγοντες (ΜΜΕ, βιβλιοπωλεῖα, γνωστούς κ.ο.κ.) περί τῶν θετικῶν ἀποτελεσμάτων τῶν τεχνικῶν αὐτῶν, ἀλλά οἱ ὁποῖοι θά ἀγνοοῦν τό σημαντικώτερο: ὅτι, δηλαδή, ὅλες αὐτές οἱ «τεχνικές» εἶναι ἀποτελεσματικές, ἀκριβῶς διότι «ἄπτονται τῆς ὑπαρξιακῆς σφαίρας τῆς ἀνθρώπινης ὑπόστασης» και δεσμεύουν ἢ ἐξαφανίζουν τήν ἐλευθέρα βούληση τῶν παιδιῶν, ἐπιθετικῶν και μή.

Ἄνεξαρτήτως, δηλαδή, τῆς προαιρέσεως ὅσων τά ἐξεπόνθησαν, τά προαναφερθέντα προγράμματα–δράσεις κατά τῆς παιδικῆς ἐπιθετικότητος προβληματίζουν για τίς κερκόπορτες, τίς ὁποῖες διανοίγουν για τήν χρήση ἐπικίνδυνων ψυχοτεχνολογιῶν εἰς βάρος τῶν μαθητῶν. Διότι, ἐκτός τῶν ἄλλων, τά ἐν λόγω Προγράμματα δέν ἀπαντοῦν σαφῶς στό καιριο ἐρώτημα: «Τί εἶναι ὁμως “βία” και “ἀπειλή βίας”; Φοβᾶμαι ὅτι ὑπάρχει και στίς ἐρωτήσεις και στίς ἀπαντήσεις σύγχυση ἀνάμεσα στόν Παράδεισο τῶν πρωτοπλάστων και στην ἐπίγεια ζωῆ»... «διότι κάθε κλωτσιά στό γῆπεδο ἢ στην αὐλή τοῦ σχολείου δέν εἶναι ἐνδειξη ἐπικίνδυνης βίας! Ἄρκεῖ νά τήν ἀντιμετωπίζει

στόν Χῶρο Ἔργασίας», τ. 44/2006. (Σ. σ.: εὐχαριστῶ τοῦς ὑπευθύνους τοῦ περιοδικοῦ, οἱ ὁποῖοι μοῦ γνωστοποίησαν τό περιεχόμενο τοῦ δευτέρου σχολίου, πρό τῆς ἐκδόσεώς του)].

11. Δάφνη Βαρδιτσιώτη, «Νέα Ἐποχῆ», Ἐξέλιξη ἢ Χειραγώγηση; κεφ. 9ο: Ἐκπαίδευση στόν «Μῦθο», ἐκδ. Ἄθ. Σταμούλης, Ἀθήνα 2004.

12. Ἱερά Μονή Ὁσίου Γρηγορίου Ἁγίου Ὁρους, «Ἡ Νεοειδωλολατρία προωθεῖται στά σχολεῖα», περιοδ. Παρακαταθήκη, τ. 31/2003, σσ. 4-6.

13. *The Aquarian Conspiracy*, σ. 307.

14. Σ.σ.: στό κείμενο χρησιμοποιεῖται ἡ λέξις *trance*, ἡ ὁποία σημαίνει και «καταληψία» και «ὑστερία»!

15. *The Aquarian Conspiracy*, σ. 321 (Σ.σ.: τό 1980 δέν ὑπῆρχε οὔτε ὁ Χάρν Πόττερ, οὔτε ὁ Ἄρχοντας τῶν Δακτυλιδιῶν).

ή Παιδεία»¹⁶, ως πραγματική Παιδεία – θά διευκρινίζαμε– και όχι ως πεδίο εφαρμογής ψυχοτεχνολογιών καταστολής της ενεργού έλλογης βουλήσεως των παιδιών. Προβληματίζουν, επίσης, τα προγράμματα αυτά και για την έκταση, τό βάθος και τό εύρος τους. Και τοῦτο διότι, παρά τά ὅσα λέγονται ἀπό τά Μ.Μ.Ε, ἔγκυρη ἔρευνα σέ ὅ,τι ἀφορᾷ στίς καλύτερες δυνατές συνθήκες στά σχολεῖα τῆς Εὐρώπης, βαθμολογεῖ τήν Ἑλλάδα μέ 91, ὅταν «ἄριστα» εἶναι τό 100 και μέσος εὐρωπαϊκός ὅρος εἶναι τό 88, ἐνῶ ἡ Ἀγγλία ἔχει 82!¹⁷. Τέλος, τά προγράμματα αυτά προβληματίζουν, διότι οἱ λοιπές εὐρωπαϊκές χώρες ἀκολουθοῦν μέν τίς ἐπίσημες ὁδηγίες τῆς Ε.Ε. γιά τήν παιδική ἐπιθετικότητα και τήν σχολική βία, ἀλλά δέν ἔχουν πραγματοποιήσει τέτοιας ἐκτάσεως προγράμματα¹⁸ -δηλαδή, προγράμματα πού «ἀπτονται τῆς ὑπαρξιακῆς σφαίρας τῆς ἀνθρώπινης ὑπόστασης». Ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν ἡ Γαλλία και τό Ἡνωμένο Βασίλειο, ὡς χώρες ἔντονα πολυπολιτιστικές, πολυφυλετικές και πολυθρησκευτικές, λόγω τοῦ συγχρόνου μεταναστευτικοῦ κύματος πρὸς τή Δύση, ἀλλά και λόγω τοῦ ἀποικιοκρατικοῦ τους παρελθόντος.

Στό Ἡνωμένο Βασίλειο, παρά τό γεγονός ὅτι, τό 1995, εἶχε δολοφονηθεῖ ἔξω ἀπό τό σχολεῖο του ὁ διευθυντής Phillip Lawrence¹⁹, τά μέτρα τά ὅποια λαμβάνονται κατά τῆς παιδικῆς και ἐφηβικῆς ἐπιθετικότητας και τῆς σχολικῆς βίας εἶναι αὐστηρῶς πειθαρχικά–κατασταλτικά. Ἐστιάζονται, δηλαδή, ἀποκλειστικῶς στήν «μηδενική ἀνοχή στήν διατάραξη τῆς σχολικῆς πειθαρχίας», μέ βάση τήν ἀρχή τῆς «ἀτομικῆς εὐθύνης» των μαθητῶν (σ.σ. δηλαδή, μέ ἀναφορά στό αὐτεξούσιό τους)· και βασίζονται σέ ἕνα «αὐστηρό νομοθετικό πλαι-

σιο», πού –ἐκτός τοῦ ὅτι προσφέρει στούς ἐκπαιδευτικούς νομοθετικά κατοχυρωμένες δυνατότητες ριζικῆς παρεμβάσεως– «μεταξύ ἄλλων νομιμοποιεῖ τήν παρέμβαση και τόν ἔλεγχο τῆς ἀστυνομίας στίς σχολικές μονάδες»²⁰.

Ἀπό τήν πλευρά της, μέχρι τό 2001, ἡ Γαλλία δέν εἶχε λάβει συγκεκριμένα μέτρα²¹. Ἀκόμα, ὅμως, και μετά ἀπό τίς πρόσφατες ἐκτεταμένες ταραχές πού διήρκεσαν ἐπί πολλές ἑβδομάδες, και στίς ὁποῖες πρωτοστάτησαν κοινωνικο-οικονομικῶς ὑποβαθμισμένοι νέοι και ἔφηβοι ὑπήκοοί της (ἡ πλειονότης των ὁποίων ἀνήκουν σέ δευτέρα ἢ τρίτη γενεά πρῶην μεταναστῶν), τά μέτρα πού προτάθηκαν γιά τήν ἀντιμετώπιση τῆς νεανικῆς–ἐφηβικῆς–σχολικῆς παραβατικότητας εἶναι ἀπλούστατα. Τό «γαλλικό μοντέλο», τό ὁποῖο ἔτυχε τεράστιας ἀποδοχῆς ἀπό μέρους τῆς γαλλικῆς κοινῆς γνώμης, ἐκπονήθηκε ἀπό τήν σοσιαλίστρια κ. Σεγκολέν Ρουαγιαλ, τήν ἀποκαλούμενη και «σιδηρά κυρία», ἡ ὁποία προηγεῖται σέ ὅλες τίς δημοσκοπήσεις γιά τήν προεδρία τῆς χώρας της. Προβλέπει δέ τά ἑξῆς: α) γιά τούς γονεῖς των παιδιῶν τοῦ Δημοτικοῦ, τά ὅποια ὑπέπεσαν σέ ἐπιθετικές ἢ παραβατικές πράξεις: τήν παρακολούθηση εἰδικῶν μαθημάτων ἐπιμορφώσεως και τόν ἔλεγχο τῆς ἀσκήσεως τῆς κηδεμονίας τους· β) γιά τούς μαθητές τοῦ Γυμνασίου και τοῦ Λυκείου, οἱ ὅποιοι ὑποπίπτουν σέ παραβατικές και ἐπιθετικές πράξεις: τήν παρακολούθηση μαθημάτων σέ εἰδικά κέντρα, ὅπου θά τίθενται ὑπό τήν ἐποπτεῖαν των εἰδικῶν διδασκόντων· και γ) γιά τούς ἄνω των 16 ἐτῶν –μαθητές τοῦ Λυκείου και λοιπούς ἐφήβους και νέους– πού ὑποπίπτουν σέ πρώτη παραβατική πράξη: εἰδική ἀγωγή και κοινωνοφελεῖς δραστηριότητες ὑπό τήν ἐποπτεῖαν

16. Ριχάρδος Σωμερίτης, «Τά ἀγγελούδια και ἡ βία», ἐφημ. *Τό Βῆμα*, 20.06.2006, σ. 3.

17. Τήν ἔρευνα πραγματοποίησε τό Ἴνστιτούτο Κοινωνικῆς και Προληπτικῆς Ἰατρικῆς και τό Κέντρο Μελετῶν Ὑπηρεσιῶν Ὑγείας τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν («Χειρότερη στήν Εὐρώπη ἢ Ἀγγλία», ἐφημ. *Τά Νέα*, 16.6.2006, σ. 10).

18. Βάσω Ἀρτινοπούλου, Ἀναπλ. Καθ. Ἐγκληματολογίας στό Πάντειο Πανεπιστήμιο, *Βία στό Σχολεῖο, Ἐρευνες και Πολιτικές στήν Εὐρώπη*, ἐκδ. Μεταίχμιο, 2001.

19. Ἐνθ' ἄνωτ., σ. 81.

20. Ἐνθ' ἄνωτ., σ. 82.

21. Ἐνθ' ἄνωτ., σ. 118.

προγραμμάτων στρατιωτικής εκπαίδευσης²². Μέ άλλα λόγια, τό «γαλλικό μοντέλο» άπευθύνεται άποκλειστικώς στους παραβατικούς μαθητές καί στους γονείς τους.

Τέλος, «στά σχολεία τής Κύπρου –έπισημαίνει έλλαδίτης εκπαιδευτικός–, φέτος οί ποιnéς (σ.σ. γιά τήν παραβατικότητα) έγιναν άσστηρές έπειτα άπό άπαίτηση τών γονιών! Καί τά άποτελέσματα –σύμφωνα μέ τούς εκπαιδευτικούς τής Κύπρου– ήταν θεαματικά. Στήν Έλλάδα, ζοϋμε στόν άστερισμό τοϋ “φιλελεύθερου” καί τοϋ “άντιαυταρχικοϋ” σχολείου ή γιά τήν άκρίβεια, τοϋ σχολείου τής άσδοσίας»²³. (Παρενθετικώς θά προσθέταμε ότι, τά άποτελέσματα αϋτής τής άνωθεν έπιβληθείσης άσδοσίας νομιμοποιούν στήν συνείδηση τής κοινωνίας τήν υίοθέτηση παρομοίων Προγραμμάτων).

Φαίνεται, δηλαδή, ότι τόσο στίς χώρες αϋτές, όσο καί στά λοιπά κράτη-μέλη τής Ε.Ε., οί ύπεύθυνοι γιά τήν εκπαίδευση άκολουθοϋν μέν τίς κατευθυντήριές της γραμμές σχετικώς μέ τό έπίμαχο θέμα, έστιάζουν, όμως, τίς προσπάθειές τους είτε στήν έπιβολή πειθαρχίας στό σύνολο τοϋ εκπαιδευτικοϋ συστήματος, είτε σέ αϋτούς καθ' έαυτούς τούς παραβατικούς μαθητές καί τούς γονείς τους, είτε σέ συγκεκριμένα σχολεία ή σέ συγκεκριμένες τοπικές κοινω-

νίες, πού παρουσιάζουν αϋξημένο δείκτη παιδικής έπιθετικότητας, έφηβικής παραβατικότητας καί σχολικής βίας. Καί, παρά τό γεγονός ότι, όταν κρίνεται άναγκαίο, τά προγράμματά τους ενεργοποιούν κατά τρόπο συστηματικό καί τούς ίδιους τούς εκπαιδευτικούς, τίς τοπικές κοινωνίες, τίς κοινωνικές ύπηρεσίες, τίς δημοτικές άρχές κ.λπ., δέν περιλαμβάνουν ό,τι θά ήταν δυνατόν νά διευκολύνει τήν μέσφ τής εκπαίδευσης ένστάλαξη «συναισθηματικής νοημοσύνης» στό σύνολο τών μαθητών.

Κατ' αϋτόν τόν τρόπο, οί χώρες αϋτές προστατεύουν τούς μελλοντικούς πολίτες τους άπό μιá διαδικασία, ή όποία είναι δυσεξιχνίαστη, αλλά πολύ πραγματική, δεδομένου ότι μειώνει τήν πνευματική τους άπόδοση καί τούς καθιστά άφελή καί ένδοτικά όντα, ύποχείρια όσων χειραγωγούν τά συναισθήματά τους. Σημειωτέον ότι, ή ένστάλαξις «συναισθηματικής νοημοσύνης» σέ μικρά παιδιά είναι διαδικασία, ή όποία έπιδρῶ έπί τής φυσιολογίας τοϋ έγκεφάλου, καί, συνεπώς είναι **μη άναστρέψιμη**. Αϋτό επακριβώς έπισημαίνει ό Ντάνιελ Γκόλμαν, ψυχολόγος καί συγγραφέας τοϋ όμώνυμου βιβλίου²⁴ –τό όποιο χρησιμοποιείται ως σημείο άναφοράς γιά τήν έπιμόρφωση τών εκπαιδευτικών στήν χώρα μας²⁵: «τά κυκλώματα τοϋ έγκεφάλου σχηματί-

22. «Ταράζει τά νερά ή Σεγκολέν», ύπερτίτλος: «“Κόκκινο πανί” τό σχέδιο τής Ρουαγιάλ γιά τή νεανική-σχολική παραβατικότητα», τής Ί. Παπαδημητροπούλου, έφημ. “Εθνος, 6.6.2006, σ. 14.

23. Άπόστολος Τζίφας, εκπαιδευτικός, «“Ο Άλεξ, έμεις καί οί άλλοι», στήλη “Αποψη, έβδομ. έφημ. “ΟΚόσμος τοϋ Έπενδυτή, 22-23.7.2006, σ. 43.

24. Τήν 20η Ίουνίου 2006, έπεσκέφθη τήν Έλλάδα ό ίδιος ό Ντάνιελ Γκόλμαν, συγγραφέας καί τοϋ βιβλίου “Η Συναισθηματική Νοημοσύνη στό χῶρο τής Έργασίας, προκειμένου νά όμιλήσει σέ ήμερίδα μέ τίτλο «Primal Leadership, learning to deal with emotional intelligence», στήν όποίαν τόν προλόγισε ή κ. Νάνσυ Παπαλεξανδρή, Άντιπρύτανης τοϋ Οικονομικοϋ Πανεπιστημίου Άθηνών καί Διευθύντρια τοϋ Μεταπτυχιακοϋ Προγράμματος Σπουδών στήν Διοίκηση Άνθρώπινου Δυναμικοϋ («Εϋφυείς, αλλά επικίνδυνοι», τής Μάνιας Σταϊκου, έδδ. έφημ. “Ο Κόσμος τοϋ Έπενδυτή, 17.6.2006, ένθετο Έργα & Ημέρες, σ. 5). Σύμφωνα μέ τήν ιστοσελίδα τής έν λόγω ήμερίδος (www.prothesis.gr), τό τελευταίο θέμα τής 1ης ένότητας τής όμιλίας του ήταν «**Συναισθηματική Παιδεία**».

25. Βλ. πρωτοσέλιδο τής έφημ. Ριζοσπάστης τής 20.11.2003: «“Αμερικανάκια” θέλουν τά παιδιά μας» (ύπερτίτλος), «Προκλητικό Έγχειρίδιο στά Σχολεία» (ύπότίτλος). «Μέ τίς συμβουλές τής κ. Μίλερ “έπιμορφώνει” τούς δασκάλους τό ύπουργείο Παιδείας». Στίς σσ. 11-12: «“Επιμόρφωση” εκπαιδευτικών μέ συμβουλές τής κ. Μίλερ», ύπότίτλοι: «Προκλητική παρέμβαση τής συζύγου τοϋ πρεσβευτή τών Η.Π.Α. στή χώρα μας στά εκπαιδευτικά πράγματα μέ έγχειρίδιο γιά εκπαιδευτικούς! Τεράστιες οί εϋθύνες τής κυβέρνησης γι' αϋτή τήν κατάντια, ή όποία εϋχαριστεί καί υίοθετεί γιατί θέλει τούς νέους, ύποτακτικούς», καί «Τί έστί Procter and Gamble» (σ.σ. σύμφωνα μέ τήν έφημερίδα, πρόκειται γιά τήν εταιρεία πού χρηματοδότησε τήν έλληνική έκδοση τοϋ έν λόγω βιβλίου).

ζονται κατά τήν παιδική ηλικία» καί διατηροῦνται «διά βίου»²⁶.

Δεδομένου, μάλιστα, ὅτι –ὅπως ἀποκαλύπτει ἡ τελευταία εἰδησεογραφία– τό τραγικό συμβάν τῆς Βέρροιας ἔχει σχέση μέ κυκλώματα ἐνηλίκων παιδευομένων, μένου ἐκτεθειμένοι τόσο ὅσοι ἐξεπώνησαν τά ἐν λόγῳ Προγράμματα, ὅσο καί ὅσοι τά ἐνέκριναν καί τά ἐπέβαλαν ἕνα χρόνο νωρίτερα, ἀλλά καί ὅσοι ἔσπευσαν νά τά κοινοποιήσουν τήν συγκεκριμένη ἐκείνη στιγμή ὡς πανάκεια γιά τήν πρόληψη τῆς σχολικῆς βίας.

Ἄλλά, θά ἐκτεθοῦν ἀκόμα περισσότερο στήν περίπτωση κατά τήν ὁποία χρησιμοποιήσουν τήν ἐξελιχθεῖσα πλέον σέ ὑπόθεση παιδευοστίας, ὑπόθεση Ἰ. Αλεξ στή Βέρροια, ὡς νέο

πρόσχημα, προκειμένου νά εἰσαγάγουν στά σχολεῖα τῆς χώρας τό διαδόητο «μάθημα» σεξουαλικῆς διαπαιδαγωγῆσεως. Διότι ἔτσι θά ἀποδείξουν κατά τρόπο πανηγυρικό ὅτι, εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ εἴτε ἐν ἐπιγνώσει τους, διαπλάθουν ἄτομα μειωμένης ἀντιλήψεως καί θυσιζόμενα σέ μιάν «ἄλλη πραγματικότητα», τά ὁποῖα ὀδηγοῦν συστηματικά– καί μέσω τῆς Ἐκπαίδευσσεως– στόν «Χρυσοῦν Αἰῶνα τοῦ Αἰσθησιασμοῦ»²⁷. Ὅτι, δηλαδή, οἰκοδομοῦν τόν «Σωματικό Πολιτισμό» τῆς Νέας Ἐποχῆς²⁸, ἡ ὁποία μετατρέπει τίς νεώτερες γενεές σέ ἄβουλο «ἀνθρώπινο δυναμικό», προσφέροντάς τους ὅλες τίς ἡδονές, μέ ἀντάλλαγμα καί τήν μία καί μόνη ζωή τους καί τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς τους.

Ἡ Παρακαταθήκη παρακαλεῖ γιά τή συνδρομή σας

Γιά τήν ἀποστολή τῆς συνδρομῆς σας (ἐσωτερικοῦ 10 εὐρώ, ἐξωτερικοῦ 30 εὐρώ καί Κύπρου 7 λίρες Κύπρου) μπορεῖτε νά χρησιμοποιήσετε τήν ἔνθετη ταχυπληρωμή (ἐμπεριέχεται σέ δύο τεύχη τῆς Παρακαταθήκης ἐτησίως), ἡ ὁποία ἔχει χαμηλότερο ταχυδρομικό τέλος ἀπό τίς ἄλλες ταχυδρομικές ἐπιταγές ἢ νά καταθέσετε χρήματα σέ ἕναν ἀπό τοὺς δύο τραπεζικούς λογαριασμούς πού ἀναγράφονται κατωτέρω:

Ἐθνική Τράπεζα: 421/614374-15 καί Alpha Τράπεζα Πίστεως: 815-002101-039454.

Στήν τελευταία αὐτή περίπτωση τῆς καταθέσεως μέσω Τραπεζῆς, παρακαλοῦμε νά γράψετε ὅπωςδήποτε τό ὄνομά σας στό παραστατικό καταθέσεως πού συμπληρώνετε στήν Τράπεζα, ὥστε νά μποροῦμε νά τό πληροφορηθοῦμε καί νά σᾶς ἀποστείλουμε καί τήν σχετική ἀπόδειξη. Ἡ ἀπόδειξη συνδρομῆς ἢ δωρεᾶς μπορεῖ νά ἐπισυναφθεῖ στή φορολογική σας δήλωση, γιά νά ἐκπέσει τό ποσό αὐτό ἀπό τήν Ἐφορία.

26. Bonnie Miller, *Χτίζοντας καλύτερη σχέση μέ τά Παιδιά στήν Τάξη*, Ἐγχειρίδιο γιά Ἐκπαιδευτικούς, ἐκδ. Ἑλληνικό Ἰνστιτούτο Μελέτης καί Ἐρευνας τῶν δυσκολιῶν μάθησης, 2003 (σχετικῶς, βλ. «Ἰασις ἢ Καταστολή;» περιοδ. *Θεοδρομία*, τ. 2/2006 κ.ἐπ.).

27. †π. Ἰ. Αντωνίου Ἀλεξζόπουλος, Δρ Θεολογίας, Δρ Φιλοσοφίας, *Αὐτογνωσία, Αὐτοπραγμάτωση, Σωτηρία*, ἐκδ. Ἰ. Μ. Νικοπόλεως, Πρέβεζα 1991, σ. 98.

28. Δάφνη Βαρθιτσιώτη, «Νέα Ἐποχή», *Ἐξέλιξη ἢ Χειραγώγηση;*, κεφ. 7ο: Ἡ «ἀνθρωποΠΟΙΗΣΗ», κεφ. 9ο: Ἐκπαίδευση στόν «Μῦθο» καί κεφ. 10ο: Ὁ «Ἐφικτός» Ἄνθρωπος, ἐκδ. Ἀθ. Σταμούλης, Ἀθήνα 2004.

Η ΝΕΑ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ*

του Δημητρίου Δήμου, Ἀντιστρατήγου ἐ.ἀ., ἐπιτίμου Ἀρχηγοῦ Γ.Ε.Ε.Φ.

Ἔτσι χαρακτηρίσε ἡ ὑπουργός τῶν ΗΠΑ, κυρία Κοντολίτζα Ράις, τή νέα κατάσταση πού δημιουργήθηκε στόν Λίβανο καί στήν Παλαιστίνη μετά τίς ἐπιθέσεις τοῦ Ἰσραήλ. Ὁ μέσος νοῦς διερωτᾶται: Καλά, ἔπρεπε νά γίνει πόλεμος, νά γίνει μιά τεράστια ἀνθρωποθυσία, μιά πραγματική ἀνθρωπιστική καταστροφή, γιά νά δοῦμε τή «νέα Μέση Ἀνατολή»; Ἀκόμη καί ὁ Κόφι Ἀνάν, τώρα πού ἀπέρχεται καί δέν ἔχει ἀνάγκη τούς Ἀμερικανούς, ἀγανάκτησε μέ τή βιαιότητα καί τή βαναυσότητα τῶν ἰσραηλινῶν ἐπιδρομῶν-βομβαρδισμῶν. Τό ἔχουν φαίνεται οἱ ἀπερχόμενοι νά ἀνακαλύπτουν τήν ἀλήθεια ὅταν ἀποχωρίζονται τήν ἐξουσία.

Ἡ νέα λοιπόν Μέση Ἀνατολή θά εἶναι προῖόν βίας (ἐνάντια στίς ἀρχές τοῦ διεθνοῦς δικαίου) τῶν ὄπλων μαζικῆς καταστροφῆς, πού χρησιμοποιήθηκαν πάνω σέ ἀμάχους, στά κορμιά ἀθῶων παιδιῶν, σέ ἀοπλους πολίτες, σέ ἀνυποψίαστους ἀστούς πού δέν γνωρίζουν ἀπό ὑψηλή στρατηγική –γιατί νοιάζονται γιά τόν ἐπιούσιο– καί σέ πρόσφυγες πού ἐκτοπίζονται ἀπό τίς ἐστίες τους. Εἶναι βέβαια καί οἱ ἀντάρτες τῆς Χεζμπολάχ πού, κατά τούς πολεμικούς μας ἀνταποκριτές, προκάλεσαν τήν ἰσραηλιτική μῆνιν λόγω τῆς ἀπαγωγῆς τῶν δύο στρατιωτῶν. Δέν ἔχω πληροφορίες ἄν ἡ ὑπόθεση ἦταν προδοκάτσια καί ἔτσι δέν θά ἰσχυρισθῶ κάτι τέτοιο, ὅμως ὑπάρχουν μερικά «καυτά» ἐρωτήματα πού δέν βρῖσκουν εὐκολή ἀπάντηση, ὅσο κι ἄν τό βασανίσεις τό πράγμα. Γιά παράδειγμα, καί οἱ δύο εἰσβολές σέ Λίβανο καί Γάζα εἶχαν κοινό αἶτιο τίς ἀπαγωγές στρατιωτῶν; Ἀναμένονταν οἱ ἀπαγωγές ὥστε νά ὑπάρχει τέτοια ἐτοιμότητα ἀκαριαίων εἰσβολῶν; Πῶς μπορεῖ νά συνδυασθεῖ ἡ ἐφαρμογή

τοῦ ἀμερικανικοῦ σχεδίου γιά μιά «νέα Μέση Ἀνατολή»¹ μέ ἕναν τυχαῖο πόλεμο, ὅπως τόν χαρακτηρίσαν οἱ δήθεν στρατηγικοί ἀναλυτές; Πῶς γίνεται ἡ ὀργάνωση τῆς Χεζμπολάχ, πού ἀποτελεῖται ἀπό σίτες μουσουλμάνους νά εἶναι τόσο ἐπικίνδυνη στόν Λίβανο, ἐνῶ ἀκριβῶς δίπλα, στό Ἰράκ, οἱ σίτες νά εἶναι τό στήριγμα τοῦ φιλοαμερικανικοῦ καθεστώτος;

Πολύ σημαντικό εἶναι ἐπίσης τό γεγονός ὅτι οἱ ΗΠΑ ἔδωσαν δεκαπενθήμερη προθεσμία στό Ἰσραήλ γιά νά ὀλοκληρώσει τούς στόχους του. Θά δοῦμε ὅμως σέ λίγες μόνο μέρες ὅτι πιθανόν τό Ἰσραήλ δέν θά εἶναι σέ θέση νά ὀλοκληρώσει τούς στόχους του καί τότε θά ἀντιληφθοῦμε πόσο γρήγορα θά τρέξει ἡ διεθνῆς διπλωματία, ὑποκριτικότητα, νά βρεῖ ἀμέσως τρόπους γιά ἐπιβολή τῆς ἐκεχειρίας καί ἀποστολή εἰρηνευτικῆς δύναμης. Οἱ εἰρηνευτικές διαδικασίες ὑλοποιοῦνται τάχιιστα ὅταν εἶναι νά κατοχυρωθοῦν τά ὀφέλη τοῦ Ἰσραήλ ἀπό τίς μέχρι τοῦδε πολεμικές ἐπιχειρήσεις, δέν ἦταν ὅμως δυνατόν νά βρεθοῦν εἰρηνευτικές διαδικασίες πού νά προλάβουν τή σφαγή τῶν ἀμάχων.

Ἡ ὅλη ὑπόθεση θυμίζει τήν Κύπρο, ὅπου καί ἐκεῖ οἱ Ἀμερικάνοι ἦταν ὑπέρ τῆς ἐκεχειρίας μόλις τή δεύτερη μέρα τῆς εἰσβολῆς, γιά νά μπορέσουν νά ἀποδιδασθοῦν τά τουρκικά στρατεύματα, ἐνῶ ἔκλεισαν τά μάτια λίγες μέρες μετά, στόν «Ἀτίλα 2».

Ἐντύπωση μοῦ προκάλεσε ἐπίσης ἡ συνεχῆ μετάδοση ἀνταποκρίσεων γιά τά φοβερά καί τρομερά... ὄπλα τῆς Χεζμπολάχ, δηλαδή τούς πυραύλους Κατιούσα. Αὐτοί οἱ πολεμικοί ἀνταποκριτές ἢ εἶναι παντελῶς ἀδαεῖς ἢ ἐπαλαμβάνουν ἀκριτῶς ὅ,τι ἀκοῦν ἀπό τούς ξέ-

* Πρώτη δημοσίευση στήν ἐφημ. *Τό Παρόν* 30.7.2006, σ. 15.

1. Σημ. «Π»: Δημοσιεύθηκε ὀλόκληρο στήν ἐπίσημη ἐφημερίδα τῶν ἀμερικανικῶν ἐνόπλων δυνάμεων τόν Ἰούνιο τοῦ 2006 ὑπό μορφήν ἀρθροῦ, γραμμένου ἀπό τόν ἀπόστρατο ἀμερικανό συνταγματάρχη Ράλφ Πήτερς (ἀναδημοσιεύθηκε στήν ἐφημ. *Τό Παρόν*, 30.7.2006, σ. 23).

νους. Είναι γνωστό ότι τά πυραυλικά συστήματα Κατιούσα, ή όπως είναι ή επίσημη ονομασία τους «πολλαπλοί έκτοξευτές RM-70», είναι ένα παμπάλαιο σοβιετικό όπλο κατά στόχων περιοχής με πολύ μικρή ακρίβεια. Πώς λοιπόν οί Κατιούσα βαφτίστηκαν σύγχρονα όπλικά συστήματα; Οί δορυφόροι κατάσκοποι, τά σύγχρονα UAV, τά μοντέρνα συστήματα παρατηρήσεων και συλλογής πληροφοριών σέ Ίσραήλ και ΗΠΑ δέν άντελήφθησαν τά όγκώδη Κατιούσα πού μετέφερε ή Χεζμπολάχ στό Λίβανο; Ασφαλώς και τά γνώρισαν, αλλά τούς ήταν ένα πολύ πειστικό επιχείρημα για τούς άφελείς, για τή δικαιολόγηση του πολέμου.

Κατά τά άλλα, ό πόλεμος ήταν τυχαίος και ή «νέα Μέση Ανατολή» δέν προσχεδιάσθηκε, αλλά έπεσε τυχαία από τόν ουρανό. Έμεις όμως δέν θά παρασυρθούμε από τά στημένα και θά προχωρήσουμε πιά βαθιά στα πραγματικά αίτια αυτού του πολέμου και στους στρατηγικούς του στόχους. Πρίν από λίγους μήνες παρουσίασα από τή στήλη αυτή τό νέο στρατηγικό δόγμα τών ΗΠΑ, όπως ακριβώς τό έξηγγειλε ό άρχηγός τών άμερικανικών ένόπλων δυνάμεων. Νέο δόγμα, νέες μέθοδοι, άποκήρυξη τών στρατιωτικών επιχειρήσεων τύπου Ίράκ, όχι βέβαια από καλοσύνη αλλά από άδυναμία λόγω της άποτυχίας στο Ίράκ, και χρησιμοποίηση τών άφανών διεισδύσεων, δημιουργία έσωτερικών μετώπων στίς χώρες-στόχους και θερμή έμπλοκή στρατηγικών εταίρων πού θά άναδειχθούν ως περιφερειακές δυνάμεις. Τό Ίσραήλ είναι μία τέτοια δύναμη, ή όποία βεβαίως και θά έπωφεληθει, στηρίζοντας και ύλοποιώντας τά σχέδια τών ΗΠΑ για μία «νέα Μέση Ανατολή». Τό Ίσραήλ πάσχει στην κυριολεξία από τή μεγάλη άδυναμία πού λέγεται έλλειψη στρατηγικού δάθους. Αναζητώντας τή θεραπεία αυτής της έλλειψης, τό Ίσραήλ έστράφη κατά της άνοχύρωτης πολιτείας πού λέγεται Λίβανος. Η Χεζμπολάχ του Λιβάνου, διαθέτοντας μεγάλη πολεμική έμπειρία και λόγω Ίσραήλ αλλά και λόγω Συρίας και έχοντας ως βασικό όπλο τήν αυτοθυσία και τόν φανατισμό τών μαχητών της, προετοίμασε ένα πολύ καλό πε-

δίο μάχης άνορθόδοξο πολέμου σέ κατοικημένους τόπους. Μιά μορφή πολέμου όπου δέν έχει επιδόσεις ό ισραηλινός στρατός της ύψηλης τεχνολογίας. Τό μεγάλο όπλο του Ίσραήλ, ή άεροπορία, δέν είναι σέ θέση να ύποστηρίξει τόν στρατό μέσα στα οίκοδομικά τετράγωνα. Η άεροπορία όμως είναι άπλως ένα όπλο ύποστηρίξεως πού βεβαίως από μόνο του δέν μπορεί να ολοκληρώσει τόν στρατηγικό στόχο της καταστροφής της Χεζμπολάχ (μόνο στην Ελλάδα οί στρατηγικοί άναλυτές εμφανίζουν τήν άεροπορία ως τό ύπερόπλο πού καταφέρνει τά πάντα και αυτό από λόγους σκοπιμότητας).

Έτσι λοιπόν τό πιο πιθανό σενάριο είναι να μην τολμήσει τό Ίσραηλινό Γενικό Έπιτελείο να ύλοποιήσει τό σχέδιο της χερσαίας επίθεσης. Αυτό είναι σίγουρο ότι θά ροκανίσει τό γόητρο του ισραηλινού στρατού με πολύ σοβαρές επιπτώσεις στο μέλλον. Ίσως μάλιστα ό θρύλος του άήττητου να θαμπώσει. Ο χρόνος άρχισε να δουλεύει υπέρ τών Αράβων και ή πληθυσμιακή τους έκρηξη άργά ή γρήγορα θά φέρει τό Ίσραήλ σέ δύσκολη θέση. Η Συρία, πού εμφανίζεται ως ή δύναμη πού παρακολουθεί τά γεγονότα και μπορεί να επέμβει, πρέπει να πούμε ότι δέν έχει τίς δυνατότητες, άφοϋ οί συριακές ένοπλες δυνάμεις δέν είναι σέ καλή κατάσταση και αυτός είναι ό λόγος πού δέν εμφανίζεται ή χώρα αυτή στή σκηνή τών γεγονότων. Από διαλύσεως της Σοβιετικής Ένωσης οί συριακές ένοπλες δυνάμεις έπαψαν να έκσυγχρονίζονται. Δέν έχουν πιά ούτε τά βασικά άνταλλακτικά. Ομως ή Συρία, πού πρίν από χρόνια ήταν μικρότερη από τήν Ελλάδα, σήμερα αριθμεί 18 εκατομμύρια κατοίκους και αυτή είναι ή μεγάλη της δύναμη. Τό ίδιο θά πούμε και για τόν παλαιστινιακό λαό, πού σήμερα ξεπέρασε τό Ίσραήλ σέ κατοίκους. Οπως και να 'χουν τά πράγματα, οί στρατηγικές άνακατατάξεις πού γράψαμε εδώ πρίν από τρεις έβδομάδες άρχισαν. Ίσως δοϋμε τήν Κοντολίζα να κάνει άλλεπάλληλα ταξίδια για να σταματήσει τόν πόλεμο στο σημείο πού βρísσεται αυτή τή στιγμή και πού συμφέρει τό Ίσραήλ. Ομως όλοι γρήγορα θά καταλάβουν

ὅτι ἡ Χεζμπολάχ τοῦ Λιβάνου θά ἀναδειχθεῖ σέ δύναμη τῆς περιοχῆς, ἀλλάζοντας κυριολεκτικά τὰ δεδομένα.

Ἴσως ἡ «νέα Μέση Ἀνατολή», ὅπως τήν ἐννοοῦν οἱ Ἀμερικάνοι καί οἱ Ἰσραηλινοί, νά μὴν εἶναι καί τόσο εὐκόλη ὑπόθεση.

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΛΙΒΑΝΟ τοῦ Κωνσταντίνου Χολέβα, πολιτικοῦ ἐπιστήμονος

Οἱ περισσότερες ἀναλύσεις στόν διεθνή καί στόν ἑλληνικό Τύπο ἐπιχειροῦν νά φωτίσουν τό δράμα τοῦ Λιβάνου, εἴτε ἀπό τήν ἀνθρωπιστική του πλευρά εἴτε ἀπό τήν πολιτικοστρατιωτική. Προσωπικά πιστεύω ὅτι ἀξίζει νά δοῦμε ὀρισμένα στοιχεῖα ἀπό μία ἑλληνορθόδοξη ὀπτική γωνία. Βεβαίως ὡς ἀνθρωποπρωτίστως ἐνδιαφρόμαστε νά σταματήσῃ ἡ αἵματοχυσία, ὅποιοι κι ἄν εἶναι οἱ ὑπεύθυνοι, σ' ὅποια πλευρά κι ἄν εἶναι τὰ θύματα. Ὅμως ὡς Ἕλληνες δικαιούμαστε, θά ἔλεγα καί ὑποχρεούμαστε, νά προσθέσουμε στήν ἀνάλυσή μας τό ἐνδιαφέρον μας γιά τήν πολιτιστική παρουσία τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐκτός συνόρων.

Ἀπό τὰ σχολικά μας βιβλία μαθαίναμε ὅτι μία ἀπό τίς δύσκολες ἀλλά καί ἐπιτυχεῖς ἀποστολές τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἦταν ἡ πολιορκία τῆς Τύρου. Γι' αὐτό ἐκπλήσσομαι δυσάρεστα ὅταν ἀκούω Ἕλληνες δημοσιογράφους νά ἀποκαλοῦν τήν πόλη αὐτή μέ τίς ξενικές ὀρολογίες Τύρε ἢ Σούρ. Τόσο γρήγορα ξεχάσαν τόν Ἀλέξανδρο; Ὁ Λίβανος, ὅπως καί ἡ Συρία, ὑπῆρξε τμῆμα τοῦ βασιλείου τῶν Σελευκιδῶν καί τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους μέχρι τήν Ἀραβική κατάκτηση τοῦ 7ου αἰῶνος μ.Χ. Ἐνα ἀπό τούς Ἕλληνες τοῦ Λιβάνου ἦταν καί ὁ Καλλίνικος ἀπό τήν Ἡλιούπολη (Μπααλμπέκ), ὁ ὁποῖος ἔμεινε στήν ἱστορία μέ τό προ-

σωνύμιο «ὁ πυρπολητής», διότι ἐφεῦρε τό ὑγρόν πῦρ, τό καταστροφικό μυστικό ὄπλο τῶν Βυζαντικῶν. Ἡ Ὁρθόδοξη Χριστιανική παρουσία ἔμεινε ζωντανή καί μετά τήν ἔνταξη τοῦ Λιβάνου στά διαδοχικά μουσουλμανικά βασίλεια Ἀράβων καί Ὀθωμανῶν. Οἱ Ὁρθόδοξοι ἄρχισαν νά χρησιμοποιοῦν τήν ἀραβική γλῶσσα ἀντί τῆς ἑλληνικῆς, ἔδωσαν ὁμως στόν ἑαυτό τους τήν προσωνυμία Ροῦμ. Ὁρτοντόξ, δηλαδή Ρωμηοί Ὁρθόδοξοι. Ὁ ὄρος αὐτός ἐτυμολογικά προέρχεται ἀπό τή Νέα Ρώμη-Κωνσταντινούπολη καί ὑποδηλώνει ὅτι καί σήμερα οἱ ἀραβόφωνοι Ὁρθόδοξοι τοῦ Λιβάνου θεωροῦν ἑαυτούς ὡς συνεχιστές τοῦ Βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ. Στά γαλλικά ὀνομάζονται Grec Orthodox, δηλαδή Ἑλληνορθόδοξοι καί ὑπάγονται στό Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας πού ἐδρεῖε στήν Δαμασκό.

Ἡ Ἑλληνορθόδοξη παρουσία στόν Λίβανο εἶναι αἰσθητή ὄχι μόνο ἀπό τούς 300 Ναούς καί τίς 6 Ἐπισκοπικές Περιφέρειες, ἀλλά καί ἀπό τό ἐμπορικό δαιμόνιο καί τήν φιλομάθεια αὐτῆς τῆς κοινότητος. Πρέπει νά ξεκαθαρίσουμε πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων ὅτι οἱ περισσότεροι δέν δηλώνουν Ἕλληνες, ἀλλά Λιβανέζοι Ὁρθόδοξοι, ἐπιδιώκουν ὁμως ἰσχυροῦς δεσμούς μέ τόν Ἑλληνισμό. Στόν δόρειο Λίβανο λειτουργεῖ τό μοναδικό στόν κόσμο

Ἡ Παρακαταθήκη στό Διαδίκτυο φιλοξενεῖται στόν Διαδικτυακό Τόπο

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΛΟΓΟΣ

στή διεύθυνση

www.orthodox.net.gr

Συνιστοῦμε ἐπίσης τήν επίσκεψη στήν ἱστοσελίδα:

www.orthros.org

᾽Ορθόδοξο Πανεπιστήμιο μέ πολλές σχολές, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ἡ Σχολή Ἑλληνικῶν Σπουδῶν. Παραλλήλως λειτουργεῖ ἡ Μπελεμέντειος ᾽Ορθόδοξος Θεολογική Σχολή, τῆς ὁποίας οἱ σπουδαστές προέρχονται ἀπό τόν Λίβανο, τήν Συρία καί ἄλλες ἀραβόφωνες χώρες. Ἡ ἐκμάθηση τῆς Ἀρχαίας καί τῆς Νέας Ἑλληνικῆς εἶναι ὑποχρεωτική, πολλοί δέ καθηγητές εἶναι ἐπισκέπτες ἀπό τήν Ἑλλάδα, ὅπως ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου Ἱερόθεος, ὁ Ἐπίσκοπος Θερμοπυλῶν Ἰωάννης καί ἄλλοι. Ὅσο καί ἂν δέν θέλουν νά τό παραδεχθῶν οἱ φανατικοί ὀπαδοί τοῦ χωρισμοῦ Ἐκκλησίας καί Πολιτείας, ἡ Ἑλλάδα καί ὁ Ἑλληνικός Πολιτισμός προβάλλονται στόν Λίβανο διά τῆς Ὀρθοδοξίας καί αὐτή ἡ παρουσία δέν πρέπει νά μείνει ἀναξιοποίητη.

Μέχρι τόν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο ὁ Λίβανος ἦταν ὑπό γαλλική ἐντολή καί διοίκηση. Μετά τήν λήξη τοῦ Πολέμου, ἡ Γαλλία θέλησε νά δώσει στήν χώρα τήν ἀνεξαρτησία της, ἀλλά καθόρισε ἕνα σύστημα ποσοστώσεων μέ τό ὁποῖο μοιράσθηκαν τά ἀξιώματα στίς διάφορες θρησκευτικές κοινότητες. Οἱ γαλλόφιλοι Ρωμαιοκαλοθικοί, οἱ Μαρωνίτες, καταλαμβάνουν δάσει νόμου τά ἀξιώματα τοῦ Προέδρου

τῆς Δημοκρατίας καί τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Στρατοῦ. Ὁ Πρωθυπουργός πρέπει πάντα νά εἶναι Σουνίτης Μουσουλμάνος καί ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς Σίιτης Μουσουλμάνος, δηλαδή ὁμόθρησκος τῶν ἡγετῶν τῆς Χεζμπολλά. Οἱ ᾽Ορθόδοξοι, ἂν καί βρέθηκαν νά ἀποτελοῦν τοῦ 12% τοῦ λιβανικοῦ πληθυσμοῦ, ἀδικήθηκαν. Τούς ἀνετέθη μόνο τό ἀξίωμα τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν. Κατά τήν εἰσβολή τοῦ Ἰσραήλ τό 1982 οἱ ᾽Ορθόδοξοι τοῦ Λιβάνου αἰσθάνθηκαν ἀνασφαλεῖς, διότι ὅλες οἱ ἄλλες θρησκευτικές κοινότητες εἶχαν ἔνοπλες πολιτοφυλακές. Ἔτσι ζήτησαν δημοσίως νά τεθοῦν ὑπό τήν προστασία τῆς Ἑλλάδος. Τήν ἴδια περίοδο ἡ Γαλλία τοῦ σοσιαλιστή Μιτεράν δήλωσε ὅτι θέτει ὑπό τήν προστασία της τοῦς Καθολικούς Μαρωνίτες τοῦ Λιβάνου!

Τά ἔγραψα αὐτά πρῶτον γιά νά δείξω ποιοί κίνδυνοι ἀπειλοῦν χώρες μέ πολυπολιτισμικό καί πολυθρησκευτικό μωσαϊκό. Καί δεύτερον γιά νά τονίσω ὅτι ἡ ἐνδεχόμενη ἀποστολή Ἑλλήνων στρατιωτῶν στό Λίβανο δέν πρέπει νά ἀποβλέπει μόνο στήν ἐμπέδωση τῆς τάξεως, ἀλλά καί στήν προστασία τῆς ἑλληνορθόδοξης παρουσίας, εἴτε ἀνθρώπινης εἴτε πολιτιστικῆς.

✿✿✿ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ✿✿✿

Προβληματισμοί γιά τήν ὑποδοθηθούμενη ἀναπαραγωγή

Ἀπό τήν φίλη-ἀναγνώστρια Ἑλένη (τά στοιχεῖα της εἶναι στήν διάθεση τῆς Παρακαταθήκης) δεχθήκαμε μιά ἐπιστολή, ὅπου καταγράφει τήν ἐπιφύλαξή της γιά τό κατά πόσον ἡ μέθοδος τῆς σπερματέγχυσης –ἔστω καί ὁμολογῆς– ἀκόμα καί ἂν δέν ἀφήνει «πλεονάζοντα ἔμβρυα», μπορεῖ νά γίνεῖ ἀποδεκτῆ ἀπό τήν ᾽Ορθόδοξη Ἐκκλησία.

Χαρακτηριστικά γράφει: «οἰκονομεῖται μιά ἁμαρτία;», ἀναφερόμενη στήν προκλητή ἐξαγωγή σπέρματος. Καί θέτει τό ἐρώτημα: «Κι ἂν ἀκόμα κάποιος πνευματικός θά μποροῦσε νά κάνει τή συγκεκριμένη οἰκονομία, μπορεῖ αὐτό νά διαλαλεῖται ὡς ἐπίσημη θέση τῆς Ἐκκλησίας;» (ἀναφέρεται στό ἐγκύκλιο σημεί-

ωμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μέ τίς θέσεις ἐπί τοῦ θέματος τῆς ὑποδοθήσεως ἀναπαραγωγῆς, ὅπως δημοσιεύθηκε στό περιοδικό «Ἐκκλησία», Φεβρουάριος 2006).

Πιο κάτω στήν ἐπιστολή της ἀναφέρει: «...μήπως –ἀναρωτιέμαι– σήμερον δέν λένε οἱ πνευματικοί δέκα πράγματα καί τά πνευματικά τέκνα μερικῆς φορές δέν κάνουν οὔτε τά μισά; Τί θά γίνεῖ ἂν οἱ πνευματικοί λένε πέντε; Μήπως ἀπό τό πολύ νερό, στό τέλος δέ μᾶς μείνει καθόλου κρασί;».

«Μήπως στήν ἐμμονή γιά τήν ἀπόκτηση ἐνός παιδιοῦ κρύβεται ἡ ἀνάγκη γιά καταξίωση διά μέσου τῆς τεκνογονίας, ἡ ἔλλειψη ἐμπιστοσύνης στό Θεό, ἡ ἀπολυτοποίηση τοῦ προσωπικοῦ θελήματος πού μπορεῖ νά ἀντιτίθεται

στό θέλημα και τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ; Καί ἡ ἐμ-
μονή μας αὐτή θά μᾶς ἀναγκάσει νά ἀγνοή-
σουμε καί τά πορίσματα συναφῶν ἐπιστημο-
νικῶν συμποσίων περὶ τῶν κινδύνων τῆς ὑπο-
δοηθούμενης ἀναπαραγωγῆς;

Ἔντονοι εἶναι καί οἱ προβληματισμοί πού
ἀναφύονται ἀπό τή φράση τῆς ἐγκυκλίου τῆς
Ἱεραῆ Συνόδου “ἡ περίπτωση δανεισμοῦ ἐμ-
βρύου φαίνεται νά ὁμοιάζει μέ αὐτήν τῆς κλα-

σικῆς νίοθεσίας” («Ἐκκλησία» Φεβρουάριος
2006, σελ. 94) καθώς καί ἀπό τή θέση “νά προ-
τείνεται ἡ νίοθεσία καί κνοφορία πλεοναζό-
ντων ἐμβρύων ἀγνώστου στούς γονεῖς προε-
λεύσεως” (ὁ.π., σελ. 98)!».

Σημ. «Π»: Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι ἡ Ἱερά Σύνο-
δος θά ἐπανεξετάσει αὐτά καί ὅσα ἄλλα ση-
μεῖα τῆς ἐγκυκλίου ὑποδειχθοῦν ὡς προβλη-
ματικά.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου
Χρ. Εὐθυμίου, *Αὐθεντικοί ποι-
μένες τῆς Ἐκκλησίας*, Ἀθήναι
2006, σσ. 240, σχῆμα 14x20,5 ἐκ.

Ὁ συγγραφεύς τοῦ βιβλίου αὐτοῦ εἶναι λέ-
κτωρ στή Θεολογική Σχολή Ἀθηνῶν.

Παραλλήλως πρὸς τό ἀξιόλογο ἐπιστημονι-
κό ἀλλά καί ποιμαντικό του ἔργο, μᾶς ἔχει δώ-
σει καί βιβλία πού ἀπευθύνονται σέ ἓνα εὐρύ-
τερο κοινό.

Στήν κατηγορία αὐτή ἀνήκει καί τό παρου-
σιαζόμενο ἐδῶ βιβλίον, στό ὁποῖο παρατίθενται
οἱ μορφές ὀκτώ αὐθεντικῶν ποιμένων τῆς
Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Πρόκειται γιά τούς

ἐξις ἀγίους, κατά χρονολογική σειρά: Πολύ-
καρπο Σμύρνης, Ἰσιδωρο Πηλουσιώτη, Δαβίδ
τόν Γέροντα, Ἰωάννη Ρῶσσο, Κοσμά τόν
Αἰτωλό. Καί τούς συγχρόνους μας μακαρι-
στούς ἤδη Γεροντάδες: π. Πορφύριον, π. Ἰάκω-
βο καί π. Παῖσιον.

Ὁ συγγραφεύς παρουσιάζει ἐπιτυχῶς τή
μορφή, τό ἔργο τους, τήν ποιμαντική καί ἱερα-
ποστολική τους δράση.

Οἱ μορφές τῶν ἀγίων πάντοτε ἀλλά ἰδιαίτε-
ρα στίς ἡμέρες μας –ἐποχή μεγάλης πνευμα-
τικῆς συγχύσεως– εἶναι χρήσιμο καί ἀπαραί-
τητο νά προβάλλονται, καθώς ἀποτελοῦν τήν
αὐθεντική ἔκφραση τοῦ διώματος, τοῦ ὕφους
καί τοῦ ἠθους τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ πνευματική διαθήκη τοῦ Γέροντος Παΐσιου*

*Τοῦ λόγου μου ὁ Μοναχός Παῖσιος, ὅπως ἐξέτασα τόν ἑαυτόν μου, εἶδα ὅτι
ὅλες τίς ἐντολές τοῦ Κυρίου τίς παρέδην, ὅλες τίς ἁμαρτίες τίς ἔχω κάνη. Δέν ἔχει
σημασία ἐάν, ὀρισμένες ἔχουν γίνῃ σέ μικρότερο βαθμό, διότι δέν ἔχω καθόλου
ἐλαφρυντικά, ἐπειδή μέ ἔχει εὐεργετήσῃ πολύ ὁ Κύριος.*

*Εὐχεσθε νά μέ ἐλέησῃ ὁ Χριστός. Συγχωρέστε με, καί συγχωρημένοι νά εἶναι
ὅσοι νομίζουν ὅτι μέ λύπησαν.*

Εὐχαριστῶ πολύ, καί πάλιν εὐχεσθε.

Μοναχός Παῖσιος

* Αὐτό τό ἰδιόγραφο κείμενο τοῦ Γέροντα θρῆθηκε αὐτοτελές στό κελλί του «Παναγούδα»,
μετά τήν κοίμησή του.

(Δημοσιεύεται στό βιβλίον τοῦ μακαριστοῦ ἱερομονάχου Ἰσαάκ, *Βίος Γέροντος Παΐσιου τοῦ
Ἁγιορείτου*, Ἁγίον Ὄρος 2004, σσ. 716-717).

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΣΧΟΛΙΑ

Ἐφόρισε τόν καθηγητή Παν. Σημάτων ἐπειδή δέν πῆγε στό γραφεῖο του νά συζητήσουν!

Εἶναι γνωστό τό θέμα τῆς ἐπιχειρηθείσης παραχωρήσεως ἱεροῦ ναοῦ Ὁρθοδόξων στούς παπικούς στό Αἶγιο.

Ἡ παραχώρηση τελικά δέν ἔγινε. Σ' αὐτό συνετέλεσε σημαντικά ἡ ἐκδηλωθεῖσα ἀντίδραση τῶν πιστῶν, διά τῆς συγκεντρώσεως ὑπογραφῶν πού συνόδευαν σχετικό κείμενο. Στή συγκέντρωση ὑπογραφῶν εἶχε διαδραματίσει ρόλο καί ὁ γνωστός καί ἀγαπητός θεολόγος καθηγητής στήν πόλη τοῦ Αἰγίου Παναγιώτης Σημάτων.

Τό ἀποτέλεσμα ἦταν ἡ ἀντίδραση τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καλαβρυτῶν καί Αἰγιαλίας κ. Ἀμβροσίου, ὁ ὁποῖος ἐθεώρησε ἐαυτόν θιγόμενον –καθώς διαβάζουμε στόν τοπικό τύπο– ἐκάλεσε τηλεφωνικῶς τόν κ. Σημάτων νά πάει στό γραφεῖο του γιά νά ἀπολογηθεῖ, καί ὅταν ὁ καθηγητής ἐδήλωσε ὅτι προτιμᾷ δημοσίως νά δοθοῦν οἱ ἐξηγήσεις, ἀφοῦ ὄλο τό θέμα κινήθηκε σέ δημόσιο καί ὄχι ἰδιωτικό ἐπίπεδο, εἰσέπραξε τόν ἀφορισμό του καί μάλιστα Μεγάλη Τετάρτη! Ὁ Μητροπολίτης προχώρησε ὁμως ἀκόμη περισσότερο ζητώντας ἐγγράφως ἀπό τό ὑπουργεῖο Παιδείας ἀνακρίσεις εἰς ἄραρος τοῦ καθηγητοῦ! Τό «προοδευτικό» σέ ἄλλα κι' ἄλλα ὑπουργεῖο ἔκανε τό χατήρι τοῦ Μητροπολίτου! Τό ὑπουργεῖο ὁμως δέν ἀπαντᾷ στό ἀπλό ἐρώτημα: «Ποιό εἶναι τό παράπτωμα τοῦ καθηγητοῦ;» «Εἶναι ἢ ὄχι κατοχυρωμένο γιά τούς Ἑλληνες πολίτες τό δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐκφράσεως;» «Τί σχέση ἔχει ἡ ὅποια διαμάχη τοῦ κ. Σημάτων μέ τόν Μητροπολίτη τῆς περιφέρειάς του, μέ τήν ἐργασία του ὡς ἐκπαιδευτικοῦ στό σχολεῖο;».

Ἡ τοπική κοινωνία, σύλλογοι καθηγητῶν, σύλλογοι πολυτέκνων (ὁ καθηγητής κ. Σημάτων εἶναι καί πολύτεκνος) ξεσηκώθηκαν ὑπέρ τοῦ ἀδικουμένου καθηγητοῦ καί κατά τῆς δεσποτικῆς συμπεριφορᾶς πού θυμίζει ἄλλες ἐποχές. Παρ' ὅλα αὐτά, ὁ Μητροπολίτης ἐμ-

μένει στόν ἀφορισμό καί ἀπειλεῖ μέ «χειρότερα».

Σημειωτέον ὅτι στήν ἀπόφαση τοῦ ἀφορισμοῦ, ὁ Μητροπολίτης ἐπικαλεῖται ἄσχετους ἱερούς κανόνες (βλ. σχετική ἀνάλυση τοῦ κ. Γ. Περιβαλλοντάκη στήν ἐφημ. Ὁρθόδοξος Τύπος, 7.7.2006 σ. 4) καί τό ὅτι ὁ καθηγητής Π. Σημάτων «ἀπεκόπη ἀπό τόν ἐπίσκοπό του», ἐπειδή δέν πῆγε στό γραφεῖο τοῦ Μητροπολίτου νά ἀπολογηθεῖ!

Μέ τέτοιες δεσποτοκρατικές συμπεριφορές, τελείως ξένες πρός τήν Ὁρθόδοξη παράδοση, ἀναδιώνει ὁ πῖο σκοτεινός δυτικός μεσαίωνα, καί οἱ ἐχθροί τῆς Ἐκκλησίας τρίβουν τά χέρια τους.

Νά θυμίσουμε ὅτι ὁ Μητροπολίτης Καλαβρυτῶν εἶχε πεί πρό ἐτῶν τόν ἀσεβῆ λόγο, ὅτι δέν ἦταν παρῶν γιά νά δεῖ ἀπό ποῦ ἐκπορεύεται τό Ἅγιο Πνεῦμα. Ἐτσι ὑποτιμοῦσε τή βαρύτητα τῆς παπικῆς αἵρέσεως τοῦ Filioque. Συγρόνως ὑπεστήριξε ὅτι ὁ παπισμός δέν εἶναι αἵρεση, ἀλλά ἀπλό σχῆμα.

Ὁ καθηγητής ἀπευθύνθηκε καί στήν Ἱερά Σύνοδο, ζητώντας νά τόν προστατεύσει ἀπέναντι στήν αὐθαιρεσία τοῦ ἐπισκόπου του καί στήν ἀδικία πού ὑφίσταται, χωρίς μέχρι στιγμῆς νά ἔχει λάβει ἀπάντηση.

Ἐνα ἀπλό ἐρώτημα πού τίθεται εἶναι, ἂν ὁ Μητροπολίτης θά τολμοῦσε ἀντί γιά τόν πολύτεκνο θεολόγο πού ὑπερασπίσθηκε τήν παράδοση καί τήν κανονική τάξη τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, –ἐκφράζοντας καί ὅλη τήν τοπική κοινωνία τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν– ἂν θά τολμοῦσε νά ἀφορίσει κάποιον γνωστό καί δεδηλωμένο αἰρεσιάρχη ἢ βλάσφημο συγγραφέα τύπου Μίμη Ἀνδρουλάκη.

Τζαμί στήν Ἀθήνα μέ κρατικά χρήματα

Τελικά ἐλήφθη στίς 25 Ἰουλίου 2006 ἀπόφαση ἀπό τήν κυβέρνηση γιά ἀνέγερση τζαμιοῦ τήν Ἀθήνα, στήν περιοχὴ τοῦ Βοτανικοῦ.

Γιά πρώτη φορά ἀπό τό 1976, ὅποτε ἐτέθη κατ' ἀρχήν τό θέμα τῆς ἀνεγέρσεως τζαμιοῦ

στήν Ἀθήνα ἀπό τούς πρέσβεις τῶν ἀραβικῶν χωρῶν, φαίνεται νά συμφωνοῦν ὅλοι: κυβέρνηση, ἀντιπολίτευση, διοικοῦσα Ἐκκλησία, ἐκπρόσωποι τῶν μουσουλμάνων τῆς ταιλαίπρωρης καί μέ τό ζόρι «πολυπολιτισμικῆς Ἑλλάδας».

Ὁ μόνος βέβαια ὁ ὁποῖος δέν ἐρωτᾶται εἶναι ὁ ἑλληνικός λαός. Τό ἀξιοσημεῖο εἶναι ὅτι τό τζαμί θά ἀνεγερθεῖ μέ χρήματα τῶν Ἑλλήνων φορολογουμένων σέ μιᾶ ἔκταση περιπίου 73 στρεμμάτων, ἀπό τά ὁποῖα θά καλυφθοῦν περίπου τά 3 στρέμματα. Τό τζαμί θά γίνε σέ μιᾶ περιοχῆ πού εἶναι συγχρόνως κέντρο-ἀπόκεντρο, κοντά στή στάση τοῦ Μετρό στόν Βοτανικό κήπο (περιοχῆ Ἑλαιῶνος).

Μέ τήν ἀπόφαση αὐτή ἡ Ἑλληνική Πολιτεία παραδιάζει τήν κειμένη νομοθεσία, ἡ ὁποία προβλέπει ὅτι ναοί καί εὐκτήριοι οἴκοι γνωστῶν θρησκειῶν ἀνεγείρονται, ἀφοῦ ὑποβληθεῖ σχετική αἴτηση ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων Ἑλλήνων πολιτῶν (στήν περίπτωση αὐτή δέν ὑπεβλήθη) καί ἀφοῦ ἐγκριθεῖ ἀρμοδίως.

Τό Ἑλληνικό κράτος ἐπίσης στήν περίπτωση τοῦ τζαμιοῦ τῶν Ἀθηνῶν ἐπιφυλάσσει στούς μουσουλμάνους τῶν Ἀθηνῶν (ἡ συντριπτική πλειονοψηφία τῶν ὁποίων δέν εἶναι κἄν Ἑλληνες πολίτες), μεροληπτικῶς εὐνοϊκή μεταχείριση, διότι θά ἀνεγείρει τό ἴδιο τό κράτος μέ χρήματα τῶν Ἑλλήνων φορολογουμένων τό τζαμί, πρᾶγμα πού δέν πρᾶττει στήν περίπτωση ναοῦ καμμίας ἄλλης γνωστῆς θρησκείας.

Ἀκόμη –τό καί σοβαρότερο ἴσως– ἡ Ἀθήνα θά μετατραπεῖ σέ κέντρο διαμάχης ἀντιμαχομένων ἰσλαμικῶν παρατάξεων (σουνιτῶν-σιιτῶν). Ἦδη διαβάζουμε (ἐφημ. *Τά Νέα*, 26.7.2006 σελ. 8) ὅτι «ἡ ἐθνικότητα τῶν ἱμάμηδων διχάζει τούς μουσουλμάνους».

Καί βέβαια εἶναι γνωστό ὅτι τά τζαμιά, καί κυρίως τά ἰσλαμικά κέντρα στήν Εὐρώπη, ἐξελίχθηκαν σέ κέντρα στρατολόγησης νέων ἀπό τό ἀκραῖο-φονταμενταλιστικό ἰσλάμ.

Ἡ τουρκική γλῶσσα στά ἑλληνικά σχολεῖα

Καί ὁμως δέν εἶναι πρωταπριλιάτικο ἀ-

στεῖο. Εἶναι ἐπίσημη κυβερνητική ἀπόφαση γιά διδασκαλία τῆς τουρκικῆς στήν ἑλληνικά σχολεῖα (Γυμνάσια) ἀπό τό σχολικό ἔτος 2006-2007 (ΦΕΚ 867 τεῦχος Β΄ τῆς 10.7.2006).

Τό βασικό αἰτιολογικό τῆς ἀποφάσεως εἶναι ὅτι «Ἡ ἐκμάθηση τῆς τουρκικῆς γλώσσας θά συμβάλλει (sic· ἐνεστῶς διαρκείας) στήν ἐνεργό συμμετοχῆ σέ μιᾶ πολυπολιτισμική κοινωνία καί τήν κατανόηση τῆς διαφορετικότητας». (βλ. Φ.Ε.Κ. σελ. 12373). Σ' αὐτό τοῦλάχιστον τό σημείο τό ὑπουργεῖο εἶναι εὐλικρινές. Ἐφαρμόζει τίς ὁδηγίες τῆς Νέας Τάξεως. Τά ἄλλα τί τά ἤθελε στό αἰτιολογικό τῆς ἀποφάσεως; Ὅτι δηλαδή μέ τήν ἐκμάθηση τῆς τουρκικῆς οἱ μαθητές θά ἀναπτύξουν «γλωσσολογική καί κοινωνιολογική ἱκανότητα» καί θά ἀποκτήσουν «νέες πολιτισμικές ἐμπειρίες»;

Προφανῶς ἀστειεύονται οἱ κύριοι τοῦ ὑπουργείου, καθώς εἶναι γνωστή ἡ μηδενική σχεδόν προσφορά τῆς τουρκικῆς γλώσσας στή λογοτεχνία, ποίηση, φιλοσοφία κ.λ.π.

Μετά τό πρῶτο σόκ καί τίς διαμαρτυρίες, τό ὑπουργεῖο ἐξέδωσε συμπληρωματική ἀπόφαση, μετά ἀπό 40 ἡμέρες ἀκριδῶς, μέ τήν ὁποία προσπαθεῖ «νά τά μαζέψει». Διευκρινίζει ὅτι τό μέτρο θά ἰσχύσει ἀπό τό σχολικό ἔτος 2006-2007 πιλοτικά μόνο γιά δύο Γυμνάσια τῆς Ξάνθης καί τρία τῆς Κομοτηνῆς.

Αὐτό βέβαια σημαίνει ὅτι παραμένει τό ἐνδεχόμενο μετά τήν πιλοτική ἐφαρμογή, (ἡ ὁποία θά κριθεῖ ἐπιτυχῆς), νά ἐπεκταθεῖ τό μέτρο στή σχολεῖα ὅλης τῆς χώρας.

Σχόλιο «Π» I. Ὅπως ἔλεγε ὁ μακαριστός Γέρον Παῖσιος, πολλές φορές ὀργῶναι ὁ διάβολος, ἀλλά μετά σπέρνει ὁ Θεός. Ὅποτε, ἀφοῦ –ἀργά ἢ γρήγορα– θά πάρουμε τήν Πόλη (βλ. προηγούμενο τεῦχος *Παρακαταθήκης*), δέν θά πρέπει νά ξερούμε καί τήν τουρκική γλῶσσα; Πῶς θά συνεννοοῦμεθα μέ τούς Τούρκους, καί μάλιστα μέ τό 1/3 πού θά γίνουν Ὁρθόδοξοι;

Σχόλιο «Π» II. Ἐνδιαφέρουσα προσέγγιση τοῦ θέματος κάνει ἡ ἀξιόλογη ἐφημερίδα τῆς Κομοτηνῆς *Ἀντιφωνητής* (16.8.2006 σελ. 5), ἡ ὁποία βλέπει θετικά τό μέτρο, καθώς ἔχει τή γνώμη ὅτι κατ' αὐτόν τόν τρόπο θά περιορισθεῖ ἡ ἐπιρροή τοῦ τουρκικοῦ προξενείου Κομοτηνῆς στή Θράκη.

Ὁ Ἀντιφωνητής ἐπαναφέρει καί τήν πρόταση –ή ὁποία κακῶς εἶχε ἀπορριφθεῖ παλαιότερα ἀπό τό ὑπουργεῖο– γιά προαιρετική διδασκαλία καί τῆς ρωσικῆς ὡς δεύτερης ξένης γλώσσας.

Φυλακίσθηκε γιά δεύτερη φορά ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀχριδῶν Ἰωάννης

Στή φυλακή «Ἰνξέροδο» τῶν Σκοπίων ὀδηγήθηκε γιά δεύτερη φορά ὁ μαρτυρικός Ἀρχιεπίσκοπος Ἀχριδῶν καί Μητροπολίτης Σκοπίων κ. Ἰωάννης μέ ψευδεῖς καί ἀνυπόστατες κατηγορίες.

Τήν πρώτη φορά ἔμεινε στή φυλακή γιά 8 μῆνες καί ἀφέθηκε ἐλεύθερος ὕστερα ἀπό τήν διεθνή κατακραυγή ἐναντίον τῆς κυβερνήσεως τῶν Σκοπίων. Ἡ περιπέτεια καί ἡ δοκιμασία τοῦ προκαθημένου τῆς κανονικῆς Ἐκκλησίας τῆς γειτονικῆς χώρας συνεχίζεται μέ τήν ἐπιχείρηση τῆς ἠθικῆς καί σωματικῆς του ἐξοντώσεως.

Ἡ βασική αἰτία τῶν περιπετειῶν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀχριδῶν εἶναι τό γεγονός ὅτι ὁ κ. Ἰωάννης εἶχε τό θάρρος νά διακηρύξει: **α)** ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Σκοπίων εἶναι σχισματική, ἀφοῦ περιφρονεῖ βασικές ἀρχές τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας καί προτάσσει ἐθνοφυλετικές σκοπιμότητες καί **β)** ὅτι τό κράτος τῶν Σκοπίων δέν ἔχει τό ἱστορικό δικαίωμα νά φέροι τό ὄνομα Μακεδονία, ἀφοῦ οἱ Μακεδόνες εἶχαν χίλια χρόνια ζωή πρὶν τήν ἐμφάνιση τῶν Σλάβων.

Πρέπει νά σημειωθεῖ ὅτι ὁ μακαριώτατος γνωρίζει ἄριστα τά ἑλληνικά καί εἶναι ὑποψήφιος διδάκτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ.

Σημ. «Π». Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νά βοηθήσουν μέ διαφόρους τρόπους –καί οικονομικά– τίς χειμαζόμενες μοναστικές ἀδελφότητες καί γενικότερα τήν κανονική Ἐκκλησία τῶν Σκοπίων (Ἀρχιεπισκοπή Ἀχριδῶν) μποροῦν νά ἐπικοινωνοῦν μέ τόν καθηγητή τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ. κ. Μιχαήλ Τρίτο (τηλ. 6937/257-655)

Ψήφος στους μετανάστες ἀπό τό 2010

Αὐτό δηλώνει σέ συνέντευξή του στήν

ἐφημ. *Κυριακάτικη Ἐλευθεροτυπία* (20.8.2006, σ. 6) ὁ ὑπουργός Ἑσωτερικῶν κ. Προκόπης Παυλόπουλος. Παραθέτουμε τό σχετικό ἀπόσπασμα:

● **Ἐρώτηση:** Οἱ μετανάστες θά ἀποκτήσουν τελικά δικαίωμα ψήφου στίς τοπικές ἐκλογές;

● **Ἀπάντηση:** Θέλω νά πιστεύω ὅτι αὐτές θά εἶναι οἱ τελευταῖες δημοτικές καί νομαρχιακές ἐκλογές στίς ὁποῖες δέν θά ψηφίσουν οἱ μετανάστες. Νά διευκρινίσω ὅτι ἔχουν δικαίωμα ψήφου οἱ ὑπήκοοι τῶν χωρῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης, ἀλλά ὄχι οἱ λοιποὶ μετανάστες πού ἀποτελοῦν καί τή μεγάλη πλειοψηφία. Μέσα ἀπό τή σύγχρονη μεταναστευτική πολιτική πού διαμορφώσαμε, ὅσοι μπαίνουν στό καθεστῶς τῶν «ἐπί μακρόν διαμενοντων» στήν Ἑλλάδα μποροῦν νά ἔχουν πολιτικά δικαιώματα πού προβλέπει τό σύνταγμα. Δηλαδή, δέν ἔχουν δικαίωμα ψήφου στίς ἐθνικές ἐκλογές (ἐκτός κι ἂν λάβουν τήν ὑπηκοότητα), ἀλλά μποροῦν νά ἔχουν στίς δημοτικές καί νομαρχιακές. Ἦταν ἀδύνατο ὁμως νά προλάβουμε νά ὀλοκληρώσουμε τό καθεστῶς τῶν «ἐπί μακρόν διαμενοντων» μέχρι τόν Ὀκτώβριο πού ἔχουμε τίς ἐκλογές.

Σχόλιο «Π»: Κατακαχημένη Ἑλλάδα. Τό μέλλον σου θά τό ρυθμίζουν οἱ ξένοι. Ποῦ εἶναι ὁ Μακρυγιάννης καί ὁ Κολοκοτρώνης νά μᾶς δεῖ.

Περιττό νά ποῦμε ὅτι οἱ ὑποψήφιοι στίς ἐκλογές θά συναγωνίζονται ἀλλήλους ποιός νά τάξει περισσότερα γιά νά πάρει τίς ψήφους τῶν μεταναστῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκ τῶν πραγμάτων θά κρίνουν τό ἐκλογικό ἀποτέλεσμα. Προφανῶς θά ἔχουν καί τό δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι (ἢ ὄχι;) Ὅποτε θά ἔχουμε καί ἀλβανούς δημάρχους. Ὅ,τι μέχρι σήμερα γινόταν στή Θράκη, θά γίνεται πλέον –καί πολύ πιό ἔντονα– σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα.

Σαϊεντολόγοι καί Χιλιαστές θά διδάσκουν στήν ἐκκλησιαστική ἐκπαίδευση;

Διαβάσαμε στήν ἐφημ. *Ἐλεύθερος Τύπος* τῆς 1.8.2005 τά ἐξῆς, ὑπό τόν τίτλο: Διαφωνεῖ τό ΣτΕ μέ τά «θρησκευτικά φρονήματα»:

«Στήν Ὀλομέλεια τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (ΣτΕ) παραπέμφθηκε πρὸς τελί-

κή κρίση τό σχέδιο Προεδρικού Διατάγματος περί του τρόπου προσλήψεων εκπαιδευτικού προσωπικού δευτεροβάθμιας εκκλησιαστικής εκπαίδευσης τό όποιο έκρίθη παράνομο από τό ΣτΕ έπειδή, μεταξύ άλλων, προέβλεπε τή διαπίστωση του «θρησκευτικού φορνήματος» των ύποψηφίων διά τής προφορικής συνέντευξης ένώπιον έννεαμελοϋς ειδικού συμβουλίου άξιολόγησης.

Τό ΣτΕ θεωρεί «άσαφές και άόριστο» τό κριτήριο του εκκλησιαστικού φρονήματος, βάσει του όποιου θά άξιολογούνται οί ύποψήφιοι εκπαιδευτικοί από συμβούλιο, όπου προβλέπεται νά μετέχουν, μεταξύ άλλων, ένας άρχιερέας διορισμένος από τή Διαρκή Ίερά Σύνοδο τής Έκκλησίας τής Ελλάδος, ένας εκπρόσωπος τής Ίεράς Έπαρχιακής Συνόδου τής Έκκλησίας τής Κρήτης κ.ά.

“Όπως έπισημαίνεται στην ύπ’ αριθμ. 223/2006 γνωμοδότηση του Άνωτάτου Άκυρωτικού Δικαστηρίου, ή νομιμότητα τής προφορικής συνέντευξης τίθεται έν άμφιδύλω, καθώς σέ τέτοιους διαγωνισμούς δικαιούνται νά λάβουν μέρος και πολίτες άλλων χωρών τής Εϋρωπαϊκής Ένωσης, οί όποιοι ένδέχεται νά μήν είναι χριστιανοί όρθόδοξοι ή νά είναι άκόμη και άθεοι».

Σχόλιο «Π»: Δηλαδή, θά διδάσκουν Όρθόδοξια Σαϊεντολόγοι, Μορμόνοι, Ίεχωβάδες κ.ο.κ.;

Και άντιθέτως, θά μπορούν Όρθόδοξοι νά διδάσκουν τό Κοράνι σέ μουσουλμανικές εκκλησιαστικές σχολές; Ή μήπως όχι;

Μαγεία για παιδιά

Διαβάζουμε στό περιοδικό *Ραδιοτηλέοραση* (3-9 Ίουνίου 2006) «Μαγικά φίλτρα, ξόρκια, μεσαιωνικά κάστρα, δάλτοι πού κρύβουν μυστικά, βασίλισσες και πλάσματα του δάσους, ένας όλόκληρος παραμυθένιος κόσμος δγαλμένος από τό βιβλίο “Σέπτιμους Χίπ-Μαγεία” τής Άντζι Σέιτζ, παρουσιάζεται στην εκδήλωση πού διοργανώνουν οί εκδόσεις *Έλληνικά Γράμματα* για μικρούς και μεγάλους τήν Κυριακή 4 Ίουνίου στίς 12.00, στό Escape Center. Ή θεατρική ομάδα Α-νά-κατα μέ ήθοποιούς και έμψυχωτές θά ταξιδέψουν τούς μικρούς άναγνώστες στον κόσμο

του ήρωα Σέπτιμους Χίπ και **θά μνηθούν** (Σημ. «Π»: ή έμφαση δική μας) όλοι μαζί στά μυστικά τής «Μαγείας» του βιβλίου, σ’ ένα χώρο ειδικά διαμορφωμένο για τήν παράσταση. Ή είσοδος στην εκδήλωση είναι δωρεάν. Λ. Δημοκρατίας 67Α, Ίλιον. Πληρ. 210.3891.819

Σχόλιο «Π»: Διαμαρτυρηθείτε μέ έπιστολές, φάξ, τηλεφωνήματα, στους «σοβαρούς» εκδοτικούς οίκους, πού προβάλλουν τή μαγεία. Τό μποϋκοτάξ είναι ή γλώσσα πού καταλαβαίνουν.

Τατουάζ

Δέν θά τό πιστεύαμε, άν δέν μάς έστελνε φίλος τής *Παρακαταθήκης*, τίς σχετικές φωτογραφίες από τήν Κύπρο.

Έτελέσθη γάμος σέ Όρθόδοξο ναό στην Κύπρο (Ίούλιος 2006), όπου όλόκληρο τό κεφάλι (εκτός από μάτια και μύτη), ό λαιμός, τό στήθος και τά χέρια του γαμπρού, όπως και τά χέρια και ό,τι άλλο φαινόταν από τό σωμα τής νύφης, ή όποια είχε προκλητικό ντύσιμο, ήταν διάστικτα από τατουάζ. Από τήν όλη εμφάνιση του ζεύγους και τής παρέας τους υπέθετε κάποιος βάσιμα ότι πρέπει οί άνθρωποι αυτοί νά είναι μπλεγμένοι μέ μαγεία και σατανισμό.

Μήπως οί ιερείς του ναού φοβήθηκαν μήν τούς κατηγορήσουν για «φανατικούς» και άλλα παρόμοια, άν άρνούνταν νά τελέσουν τόν γάμο; Ή μήπως συνέβη κάτι άλλο;

Μέ τήν ευκαιρία αυτή συνιστούμε νά διαβάσετε τό άποκαλυπτικό βιβλίο των εκδόσεων «Φωτοδότες» μέ τίτλο «Τατουάζ και πiriνγκ», πού έξεδόθη προσφάτως.

Μιά δίκη για τήν Όμοιοπαθητική. Εϋτυχώς δέν πέρασε ή τρομοκρατία

Μέ τήν 3113/2.6.2006 άπόφαση του Πολυμελοϋς Πρωτοδικείου Άθηνων **άπερρίφθη ή άγωγή του κ. Γεωργίου Βυθούλκα**, όμοιοπαθητικού θεραπευτοϋ, μή ίατροϋ, εις **δάρος του καθηγητοϋ Ίατρικής κ. Άθανασίου Άθραμίδη**, ως «ουσία άβάσιμη». Ό κ. Βυθούλκας υπεχρεώθη νά πληρώσει τή δικαστική δαπάνη ύψους 6.500 Εϋρώ.

Ἡ ἀγωγή εἰς θάρος τοῦ κ. Ἀβραμίδη ἀπὸ τὸν κ. Βυθούλκα ἔγινε γιὰ ὅσα ὁ κ. Ἀβραμίδης ἀνέφερε κατὰ τὴν τηλεοπτικὴ ἐκπομπὴ τῆς Ν.Ε.Τ. στίς 28.5.2003, μὲ θέμα τίς «Ἐναλλακτικὲς Θεραπευτικὲς Μεθόδους», μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ Ὀμοιοπαθητικὴ. Κατὰ τὴν ἐκπομπὴ ἐκείνη τὸ ἐρώτημα ἐκ μέρους τῆς Ν.Ε.Τ., τὸ ὁποῖο καὶ ἐνεφανίζετο συχνὰ στὴ δθόνη, ἦταν: **Τί πιστεύετε ὅτι εἶναι οἱ ἐναλλακτικὲς θεραπευτικὲς; Ἐναλλακτικὲς θεραπείες ἢ τσαρλατανισμός;**

Τὸ Δικαστήριον, ἔκρινε ὅτι «...ὁ ἐνάγων (ὁ κ. Βυθούλκας) δέν προσβλήθηκε στὴν προσωπικότητά του. Δέν ὑπέστη οὔτε ἠθικὴ βλάβη, ὥστε νά διατηρεῖ νόμιμη ἀξίωση γιὰ τὴν ἀποκατάστασή της. Κατ' ἀκολουθίαν, ἡ ὑπὸ κρίση ἀγωγή πρέπει νά ἀπορριφθεῖ ὡς οὐσίᾳ ἀβάσιμη...».

Ὁ καθηγητὴς Ἀθ. Ἀβραμίδης στὴν ὡς ἄνω ἐκπομπὴ τῆς Ν.Ε.Τ. εἶχε κληθεῖ ὡς μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς Μελετῶν καὶ Ἐπικοινωνίας (ΕΠΙ. ΜΕΛ.Ε) τοῦ Ἰατρικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν (Ι.Σ.Α.), τὴν ὁποία συνέστησε ὁ Ι.Σ.Α. «γιὰ τὴν ἔγκυρη καὶ ὑπεύθυνη ἐνημέρωση τοῦ κοινοῦ, σέ θέματα ὑγείας».

Ὁ ἐνάγων κ. Βυθούλκας ζητοῦσε μεταξὺ ἄλλων, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, ἀπὸ τὸν καθηγητὴ κ. Ἀβραμίδη τὸ ἀστρονομικὸ ποσό τῶν 600.000 Εὐρώ (σύν τούς νόμιμους τόκους) γιὰ ἠθικὴ βλάβη καὶ προσωπικὴ κράτηση (φυλάκιση) ἐνός ἔτους, ἐάν ὁ καθηγητὴς δέν εἶχε νά πληρώσει τὰ χρήματα. Ζητοῦσε δηλαδή οὐσιαστικὰ τὴν ἐξόντωση τοῦ καθηγητοῦ. Ὁ κ. Βυθούλκας ζητοῦσε ἀκόμη τὴν δημοσίευση ἀπὸ τὸν καθηγητὴ τῆς καταδικαστικῆς του ἀποφάσεως (πού τελικὰ δέν ἔγινε) σέ δέκα (10) ἡμερῖδες πανελληνίως κυκλοφορίας ἐπὶ ἑπτὰ (7) συνεχεῖς ἡμέρες!

Ὀμοιοπαθητικοὶ «θέτουν σέ κίνδυνο ζωές» προτείνοντας φάρμακα ἑλονοσίας

Στὴν ἀγγλικὴ ἐφημ. *The Guardian*, (14 Ἰουλίου 2006) διαβάσαμε:

«Γιατροὶ καὶ ἐπιστήμονες προειδοποιοῦν τούς ἐκδρομεῖς νά μὴν χρησιμοποιοῦν ὁμοιοπαθητικὰ φάρμακα γιὰ ἑλονοσία καὶ ἄλλες σοβαρὲς τροπικὲς ἀσθένειες, ἀλλιῶς ἡ ζωὴ τους θά μπορούσε νά τεθεῖ σέ κίνδυνο.

Ἡ προειδοποίηση ἀκολούθησε ἔρευνα τοῦ BBC ἡ ὁποία βρῆκε 10 ὁμοιοπαθητικὲς κλινικὲς καὶ φαρμακεῖα πού φέρονται ὅτι ἐνήργησαν ἀντίθετα μὲ τίς ὁδηγίες τοῦ κράτους συστήνοντας ἀναπόδεικτες θεραπείες γιὰ τὴν ἑλονοσία καὶ ἄλλες τροπικὲς ἀσθένειες, ὅπως ὁ τυφοειδὴς πυρετός, ὁ δάγκειος καὶ ὁ κίτρινος πυρετός.

Οἱ ἐπιστήμονες εἶπαν ὅτι ἡ συμβουλή τῶν ὁμοιοπαθητικῶν ἦταν κατακριτέα καὶ θά μπορούσε νά θέσει σέ κίνδυνο ζωές. Ὁ καθηγητὴς Geoffrey Pasvol, εἰδικὸς στὴν τροπικὴ Ἰατρικὴ, ἀπὸ τὸ Imperial College τοῦ Λονδίνου δήλωσε: «Οἱ ἀσκοῦντες τὸ ἱατρικὸ ἐπάγγελμα θά πρέπει νά διώκονται, νά ὀδηγοῦνται στὸ δικαστήριον καὶ νά κρίνονται ἔνοχοι γιὰ πολὺ λιγότερα. Αὐτὰ πού ἀποκάλυψε αὐτὴ ἡ ἔρευνα εἶναι φρικτὰ».

Ἡ ἑλονοσία ἀποτελεῖ σοβαρὸ κίνδυνο γιὰ τούς ἀνθρώπους πού ταξιδεύουν στοὺς τροπικοὺς καὶ μπορεῖ νά σκοτώσει σέ μέρες ἀφ' ὅτου ἐκδηλωθοῦν τὰ πρῶτα συμπτώματα. Σχεδόν 2000 ἄνθρωποι ἐπέστρεψαν στὴ Βρετανία μὲ ἑλονοσία πέρσι καὶ 12 πέθαναν. Σύμφωνα μὲ τὸ Ὑπουργεῖο Ὑγείας, τὰ περισσότερα περιστατικὰ προέκυψαν ἀπὸ ἀνθρώπους πού δέν ἔπαιρναν τὰ κατάλληλα προστατευτικὰ φάρμακα.

Ὁ Dr. Ron Behrens, διευθυντὴς τῆς κλινικῆς ταξιδίων στὸ Νοσοκομεῖο Τροπικῶν Ἀσθενειῶν, δήλωσε: «Νοσηλεύσαμε ἀνθρώπους... πού νόμιζαν ὅτι ἦταν προστατευμένοι ἀπὸ ὁμοιοπαθητικὰ φάρμακα καὶ προσβλήθηκαν ἀπὸ ἑλονοσία».

Τὸ 2005 ἡ κρατικὴ Ὑπηρεσία γιὰ τὴν Προστασία τῆς Ὑγείας ἐξέδωσε προειδοποίηση ἐπειδὴ ἄνθρωποι ἀρρώστειναν σοβαρὰ ὅταν χρησιμοποιοῦσαν ὁμοιοπαθητικὰ φάρμακα».

Οἱ Ἰσραηλινοὶ στὸν Λίβανο βομβάρδισαν ἀκόμη καὶ κηδεῖα θυμάτων τους!

Ὁλος ὁ κυνισμὸς καὶ ἡ ἀλαζονεία τοῦ ἰσχυροῦ, πού φθάνει στὰ ὅρια τῆς ἀρχαιοελληνικῆς ὕδρευς, ἐκδηλώθηκε ἀκόμη μιά φορά κατὰ τὸν πρόσφατο πόλεμον στὸν νότιο Λίβανο, προσχεδιασμένον ἐδῶ καὶ ἕνα χρόνον, ὅπως ἀπεδείχθη.

Οί Ισραηλινοί, μέ τούς συστηματικούς βομβαρδισμούς ἀμάχων, θά μείνουν στήν ιστορία τῆς σύγχρονης «πολιτισμένης» ἀνθρώπινης διαρροῦς. Ἐκεῖ ὅμως πού ξεπέρασαν καί τόν ἴδιο τόν ἑαυτό τους, ἦταν ὅταν βομβάρδισαν κηδεῖα ἀμάχων, πού εἶχαν σκοτωθεῖ σέ προηγούμενο ἰσραηλινό βομβαρδισμό!

Θέλουν νά «μεταλλάξουν» τόν ἰό σέ βιολογικό ὄπλο!

Κάτω ἀπό αὐτόν τόν τίτλο διαβάσαμε τά ἔξῃς στήν ἐφημ. Ἀπογευματινή (26.6.2006)
«Ἡ “ἀσθένεια τῶν πτηνῶν” (bird flu) θεωρεῖται ἀπό τό ΝΑΤΟ ὡς “πιθανό βιολογικό

ὄπλο”, ὅπως ἀποκάλυψε ὁ κορυφαῖος Βούλγαρος στρατιωτικός γιατρός, ἐρευνητής, συνταγματάρχης καθηγητής Κωνσταντίν Μεκουτσίνοφ, στή διάρκεια τοῦ 11ου Βαλκανικοῦ Συνεδρίου Στρατιωτικῆς Ἰατρικῆς, πού ὁλοκληρώθηκε τήν περασμένη Παρασκευή καί ὁργανώθηκε ἀπό τό Γενικό Ἐπιτελεῖο Ἐθνικῆς Ἀμύνης. Ὁ Βούλγαρος ἐπιστήμονας στήν τοποθέτησή του ἐπισήμανε ὅτι αὐτό ἐξετάζεται, γιατί εἶναι πολύ “φτηνό ὄπλο”, ἔχει μεγάλη διασπορά καί μπορεῖ νά προκαλέσει σημαντικά μεγάλα ποσοστά ἀνθρώπινων ἀπωλειῶν, ἐνῶ παράλληλα ἔχει προκαλέσει ἔντονο ἐνδιαφέρον χωρῶν πού ἔχουν “στοχοποιηθεῖ” ἀπό τό ΝΑΤΟ, ὅπως εἶναι ἡ Βόρεια Κορέα».

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία ἔκδοση τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου
γιά τήν Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση «Παρακαταθήκη»
Κωδικός ΕΛ.ΤΑ. 5142

Ἐκδότης - ὑπεύθυνος κατὰ τόν νόμο: Βασιλική σύζ. Ἡρ. Λαμπροπούλου
Σύμβουλος Ἐκδόσεως: Μοναχός Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης
Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: ΤυρOffset Β. Κουκουλῆς καί Σία Ο.Ε.

Ἐκτύπωση — Βιβλιοδεσία

Συνδρομή ἐσωτερικοῦ ἐτήσια: 10 εὐρώ

Συνδρομή ἐξωτερικοῦ ἐτήσια: 30 εὐρώ

Συνδρομή Κύπρου ἐτήσια: 7 λίρες Κύπρου

Ἐπιστολές - Συνδρομές: Περιοδικόν ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Τ.Θ. 18407 – 540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τά ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τίς ἀπόψεις τῶν συγγραφέων τους καί ἀκολουθοῦν τήν ὀρθογραφία τους.

© ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευση, κατόπιν γραπτῆς ἀδείας ἀπό τήν διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ.